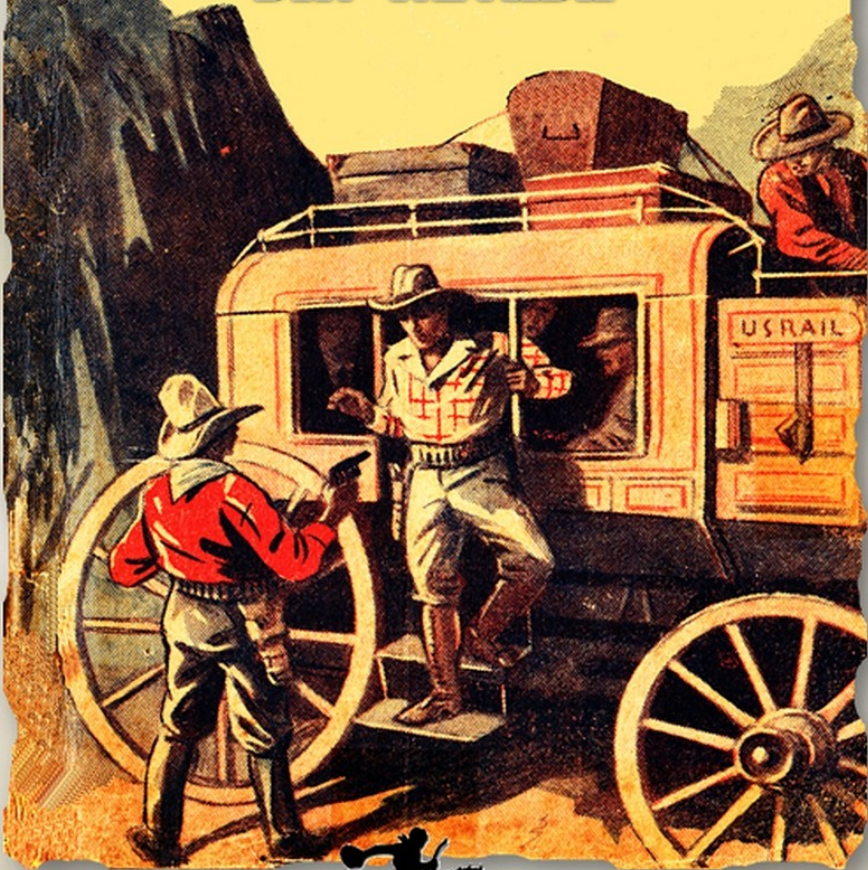
F.ASTOR

REGELE ARGINTULUI DIN NEVADA

COLECTIA WESTERN

F. ASTOR

REGELE ARGINTULUI DIN NEVADA

Traducere de ANTON FELIX

Versiune revizuită

COLECTIA WESTERN

UN CUVÂNT ÎNAINTE

Nevada e unul din cele 48 de state ce alcătuiesc uria şa republică a Statelor-Unite.

Statul Nevada, la Nord-Est de California, are o întindere aproape cât a României-Mari dar numai 90.000 de locuitori (cam cât Iaşul[1]). 5000 din aceşti locuitori sunt indieni, Piei-Roşii, ocupând ţinuturi izolate. Cea mai mare parte a populaţiei e îngrămădită în cele câteva oraşe. Cei ce mai trăiesc în puţinele ferme şi *ranch*-uri formează un număr neînsemnat. Nevada este aşadar o ţară aproape pustie de oameni, s ălbatică şi frumoasă, cu deşerturi şi stepe, străbătută de impunătoare lanţuri de munţi, Siera Nevada, cu vârful cel mai înalt Wheeler Peak (3980 m.).

Ţinutul extraordinar de uscat suferă foarte tare de lipsa de apă, şi acesta e şi motivul principal al puţinei sale populaţii, căci fermele trebuie să-şi ude ogoarele în mod artificial. Chiar păşunile nu prea numeroaselor ranch-uri sunt aprovizionate cu apa trebuitoare prin şanţuri şi irigaţii aduse de departe.

Îndeletnicirea de frunte în Nevada e exploatarea minelor. Se scoate argint în mari cantităţi. Comorile acestea au atras, fireşte, multă lume vagabondă în regiunea asta sălbatică, înzestrată numai cu trei linii ferate principale şi câteva secundare. Ceva mai încolo de liniile ferate şi ceva mai încolo de puţinele autostr ăzi e bine să nu te rişti fără arme la tine. Niciun ziar nu ştie şi nu povesteşte de dramele ce se petrec în aceste

[1] În anii ’38-40 când a aparut cartea.

pierdute sălbăticimi stâncoase.

Se ciocnesc violent în Nevada (tot ca şi în Arizona, Texas şi New-Mexico) cele mai extreme contraste: bandiţi romantici, zdrenţăroşi, galopând pe cai furaţi, atacă transporturi de argint în ultra-moderne automobile care se apără cu mitraliere. Natura sălbatic ă a ţinutului le înlesneşte gangsterilor trebile lor sinistre. În alegerea mijoacelor, aceştia nu cunosc scrupule. Întocmai ca şi bandiţii din Mexicul sălbatic, care, cu sânge rece, aruncâ în aer trenuri întregi, gangsterii Statelor-Unite nu se întreabă nici ei câte vie ţi omeneşti distruge o lovitură a lor.

Romanul de faţă evocă isprăvile „gangsterilor argintului”, episod palpitant al veşnicelor lupte din Vestul sălbatic.

1

— *Hello*! exclamă Robby Bothwell, strălucitor de bucurie, scuturând mâinile lui Nick Parker şi Hein Pott, de parcă voia să le smulgă braţele. Hei, băieţi, asta se cheamă o surpriză! Ce vânt v-a adus pe meleagurile astea uitate de Dumnezeu, ale Nevadei?

— Acelaşi lucru te-aş întreba şi eu, îl întâmpină Nick Parker.

— N-o să vă credeţi urechilor! se umflă în pene Robby. Am moştenit o mină de argint de la unchiul Samuel. Închipuiţi-vă, băieţi! O adevărată mină în plină exploatare! Unchiul Sammy era poreclit *Regele argintului din Nevada*. Şi odată cu mina moştenesc şi titlul.

Da, era într-adevăr o surpriză îmbucurătoare. Numai asta n-ar fi visat ei despre neastâmpăratul Robby, al c ărui cap, plin de pozne svăpăiate, era cât p-aci să fie scalpat de către indienii din Amazoane. Ei, dar asta a fost acum o jumătate de an, o vecie pentru unul ca el. Şi faptul că Robby Bothwell devenise acum proprietarul unei mine de argint îi bucură sincer pe aceşti westmani.

— Asta trebuie s-o sărbătorim! declară Robby, îşi trânti în cap cilindrul şi porni cu cozile fluturătoare ale fracului spre o baracă, peste uşa căreia se putea citi momitorul cuvânt *Bar*.

Pe Hein Pott să-l pufnească râsul. Cilindru! Frac! Vest ă albă! Pantofi de lac! Aşa ceva – pe nebunul de Robby! Cine ştie din ce societate a evadat, poate chiar de la propria lui nuntă!

Se aşezară la bar. Robby comandă trataţia.

— Închipuiţi-vă, povestea el, mă găseam în plină petrecere, la nunta lui Mike Stratford, când fui chemat de avocatul meu. Pot să vă asigur că am fost tare mâhnit când omul mi-a comunicat că unchiul Sammy, pe neaşteptate, tăcut şi fără fasoane, a trecut în lumea celor drepţi şi m-a lăsat prin testament moştenitor. N-am pierdut un minut. M-am aruncat în tren şi am pornit cum mă găseam. Un avion nu puteam găsi la iuţeală, c ă-l luam. Şi iacătă-mă aici... Şi mă şi simt în pielea regelui Argintului din Nevada. Ciocniţi, băeţi! Să bem un pahar în amintirea şi cinstea răposatului meu unchi, Sammy!
Goliră paharele.
— Despre care mină e vorba? se informă Nick Parker.
— Cunoşti Nevada? A, ce prostie întreb şi eu! Fireşte că o cunoşti. Cam pustiu pe-aici, nu? Păi, mina Virgin, pe Virgin-River, în Mormon Mountains.
— Virgin-Mine? Nu e proprietatea bătrânului Small?
— Exact. E copărtaşul meu.
— L-ai anunţat de venirea ta?
— Nici vorbă. Tare m-aş mira să nu-mi înalţe o poart ă triumfală cu ghirlande. Bieţii oameni s-or fi certând acum în privinţa ceremoniilor de primire. Deci, ce voiam să vă spun – da, acum trebuie să vedem cum ajungem pân-acolo. E vreun serviciu de automobile? Nuu?! Atunci trebuie să facem rost de câţiva cai pentru noi. Da-da-da, boys, – am zis „noi”. Veniţi bine-nţeles cu mine! Vă puteţi considera ca invitaţi şi oaspeţi bine veniţi. *All right*?
— Domol, domol, îl preveni Nick. Eşti înarmat cu toate actele, care te învestesc ca coproprietar al Virgin-Mine ori mai trebuie să mai consulţi un avocat

de-aici.

Robby se lovi peste frunte.

— Tii! cât p-aci să uit asta. Bine zici. Doolittle îl cheamă. Ephraim X. Doolitte. Comic nume, nu? Ephraim X.! Cum dracu' se poate numi cineva X.?

Acest X. părea că-i dă mare bătaie de cap. Hein Pott chicoti. Trebuia să te uiţi numai la Robby ca să te înveseleşti – afară numai dacă nu erai un melancolic f ără leac.

— D-ta eşti noul tovarăş al Virgin-Mine? se amestecă în vorbă *bar-keeperul*.

— Eu în persoană.

— Dacă-l aştepţi pe Mister Small, apoi îţi poţi cump ăra răbdare şi tutun pe câteva săptămâni, declară uscat *bar-keeperul*.

— Ce vrei să spui?

— Small a fost abia ieri în acest onorabil oraş. Şi când onorează Old California cu prezenţa lui, nu-l mai vezi înainte de patru săptămâni.

— Hm!... mormăi Robby pe gânduri. Îl cunoşti pe avocatul Doolittle?

— Desigur. E o personalitate cât se poate de cunoscută în localitate.

În perete atârna un aparat telefonic. Robby ceru leg ătura cu biroul avocatului şi căpătă răspunsul că Mister Doolittle a plecat ieri la Virgin-Mine şi va fi înapoi abia mâine sau poimâine.

— Faimos! jubilă Robby. Înainte, marş. Dar cum ajungem noi la Virgin-River?

— Come on! Imediat după colţ e staţia principală, spuse Nick Parker.

Părăsiră barul.

— După colţ? se miră Robby – o staţie? Credeam că în aceste coclauri înapoiate nu se pomeneşte – allo! se

întrerupse el şi holbă ochii mari. Apoi i se lăţi pe faţă un zâmbet vesel. Ah, aşa! o diligenţă – o poştă de pasageri de strămoşească pomenire, de acelea ce erau atacate în drum de bandiţi sângeroşi şi de indieni doritori de scalpuri. Bun şi aprobat!

Da, era un vehicul de modă veche dar care mai f ăcea o impresie de destulă soliditate, tras de patru cai voinici. Pe capră şedea Old Pete, care conducea poşta de mai bine de treizeci de ani, un bătrân uscăţiv cu o coamă albă fluturătoare, cu obraji mototoliţi şi cu un nas care, în nopţi întunecoase, putea servi drept far ro şu, precum susţin prietenii lui competenţi.

Afară de Parker, Hein şi Robby mai plecau şi alţi câ ţiva călători. Era mai întâi o încântătoare doamnă tân ără, un domn corpolent de vârstă mijlocie cu însoţitor, câţiva vlăjgani cu aere de aventurieri, poate cowboy sau căutători de aur; asta nu se putea stabili la prima vedere. În orice caz, fiecare avea un revolver atârnat la şold.

Doi din ei se instalaseră comod pe jeţurile din fund. Al treilea voia să urce odată cu Robby, căci mai era un loc liber în diligenţă. Şi tocmai în faţa doamnei. Robby n-ar fi fost Robby, dacă ar fi cedat un asemenea loc. Şi cum cowboyul nutrea aceleaşi intenţii, se ciocniră amândoi violent pe treapta de urcare. Robby, ca mai îndemânatic, cu o mişcare din umăr ce nu părea inten ţionată, îl făcu să sară înapoi pe pământ. Cu un blestem avan cowboyul trase revolverul şi-şi exprimă intenţia să planteze un plumb în pântecele acestui obraznic „greenhorn” (neisprăvit, ageamiu, papă-lapte).

Asemenea ameninţări nu sunt de obicei chiar aşa de primejdioase precum sună. Robby, cunoscător al tonului acelor ţinuturi, binevoi a-i da unele lămuriri

amicale, fără însă a ceda terenul.

Discuţia se termină prin aceea că bătăiosul cowboy îşi vârî arma la loc în toc, bombăni ceva în barbă şi se saltă spre prietenii lui pe jeţul din fund.

Acum puteau porni. Dirigintele staţiei făcu semn. Old Pete pocni din bici şi poştalionul luă drumul printre dealuri.

Robby tuşi puţin. Tânăra, care era într-adevăr drăguţă, îl examină cu o privire de sus şi-şi dărui apoi atenţia peisajului păduros. Această vădită desconsiderare nu-l putu reţine să nu deschidă totuşi o convorbire amuzantă care smulse de mai multe ori câte un hohot de râs celor doi străini dar nu reuşi s-o facă pe domnişoara nici măcar să zâmbească. Faimosul cuceritor de inimi new-yorkez, cum se socotea Robby că este, n-avea aici succes şi pace. De aceea nici nu-i păru rău că insensibila girl (fată) coborî chiar la întâia staţie.

O namilă de bărbat o aştepta. O îmbrăţişă şi o sărută.

— Ei, scumpa mea, ai avut o călătorie plăcută?

— Uf, cât se poate de plictisitoare, deschise pentru prima oară gura frumoasa taciturnă. Un maimuţoi din New York, fugit probabil de la propria lui nuntă, se dădea în vânt să facă pe spiritualul. Slavă Domnului că mă văd iar acasă.

Robby auzise lămurit. Strâmbă din nas şi se scarpină pe după ureche.

— Foarte manierată coniţa, nu?

— Sunt o sumă de făpturi care nu înţeleg de glumă, îl consolă Nick Parker. E destul să se uite la tine, ca să devină bănuitori cu anticipaţie. Genul tău jovial nu e cunoscut pe-aici prin Vest, Robby.

— Atunci am să li-l fac cunoscut eu, *well*!

Interesul său se abătu curând de la peisaj la tovarăşii

de călătorie. Lângă el, iată două specimene ciudate. Probabil erau un fel de savant şi cu asistentul sau servitorul său. Nu-i fu greu lui Robby să lege o conversaţie şi să afle numele şi profesiunea. Nu gre şise în presupunerea lui. Profesorul Habakuk W. C. Chester şi asistentul Daniel A. Phipps din New York.

— Sunteţi din New York. Cunosc acolo aproape fiecare copil. N-am auzit niciodată de numele dv.

— Asta – ahâm – nu e defel de mirare. Sunt întrucâtva – eh – ca să zic aşa, un savant de cabinet.

— Aţi strălucit până acum ca să zic aşa – ahâm – întrucâtva în umbră... înţeleg, spuse Robby cu o mutră serioasă.

— Aşa, chiar se spune cu oarecare dreptate, declară gânditor profesorul, potrivindu-şi mai bine ochelarii rebeli. N-am simţit, ce-i drept, ispita de a mă manifesta în lumea publicităţii. Spiritul superior nu are nevoie zgomotul răsunător, ci de linişte interioară, ca să creieze lucruri grandioase.

— Aha! Linişte interioară! aprobă Robby cu în ţelegere.

— Da, vezi d-ta, tinere prietene, aşa este: dacă vrei s ă ajungi la ceva în cariera d-tale, trebuie să ştii să te concentrezi. Fără concentrare nu eşti mai mult decât primul dobitoc, care datorită gurii lui mai mari şi a obr ăzniciei prostului, răuşeşte mai bine în viaţă decât adevăratul învăţat. Eu,din fericire,am mijloacele băne şti ca să fiu mai presus de grijile zilei şi de opinia semenilor şi să mă pot închina cu totul studiilor mele. Rezultatele cercetărilor mele de ani îndelungaţi m-au îndemnat acum să întreprind acest voiaj în Nevada şi - ahâm-...

— Să le controlăm exactitatea, completă uscăţivul Mister Phipps pe un ton cavernos de bas.

— Foarte just! Să le controlăm exactitatea, confirmă profesorul Chester.

Întrucât acesta nu părea dispus să mai dea alte desluşiri, Robby, ca autentic American ce era, nu mai puse întrebări. Căci acestea erau afaceri particulare care nu priveau pe niciun alt om. Altceva era dacă profesorul începea singur să se explice. Totuşi chestia îl mira pe Robby. Ce vor fi căutând ăştia doi în Nevada? Asistentul, după impresia lui Robby, cel puţin, făcea o impresie de-a dreptul stupidă. Iar profesorul aducea mai mult a mic burghez cam hahaleră, decât a învăţat cu oarecare capacitate.

Monotonia peisajului producea un efect adormitor. Chester şi Phipps întreţineau o convorbire cu jumătate glas. Zgomotul ce-l făcea hodorogeala poştalionului acoperea cea mai mare parte a convorbirii. Robby putu prinde numai câteva crâmpeie, ca: scrierea secretă, comoară, peştera misterioasă şi altele de-alde astea, pe care le ţinea drept cele mai mari gogomănii. Hei, s-au dus timpurile acelea, peşteri cu comori nu se mai află în zilele noastre... decât cel mult prin romanele sentimentale sau prin filmele cu aventuri imposibile.

Robby se cufundă în amintirea lecturilor aventuroase din prima tinereţe şi legănat de ele şi de diligenţă adormi cu încetul.

Sus pe capră moţăia moş Pete. Soarele îl moleşea. Ar fi tras bucuros o duşcă din plosca lui, dar vezi că era goală demult. Simţi o atingere ciudată,care-l miră grozav. Un braţ lung de doi metri nu avea doar niciun om. Aşadar dacă cineva îl bătea pe umăr, trebuia să şadă înapoia lui.

— Opreşte puţintel, taică Pete, auzi el un glas gros lângă urechea lui; privind într-o parte zări gura neagră a unei respectabile ţevi de revolver – şi fii bun de ridică

oleacă braţele în sus.

Deşi, pe cât scria la ziare, trecuseră vremile de pomină ale Vestului sălbatic, dar porunca: „Sus mâinile” sau „Stick em up” se mai auzea şi astăzi destul de des. Well! Old Pete se supuse deci, mai ales că pe povârnişele din dreapta şi din stânga veneau val-vârtej câteva duzini de vlăjgani călări. Diligenţa se opri. Cei trei pasageri armaţi şi suspecţi săriră jos. Slobozind câteva focuri de armă în vânt, călăreţii împresurară harabana. Toţi îşi trăseseră basmalele colorate de la gât peste feţe până sub ochi. Cei trei bandiţi complici,ce se urcaseră la Old California, se puseră pe lucru să uşureze pe pasageri de grija avutului bănesc.

Li se porunci să coboare şi să ridice frumuşel braţele în aer. Robby bombăni ceva neînţeles. Nick Parker şi Hein nu încruntară o sprânceană măcar. Îşi dădeau seama, probabil, că împotrivirea nu avea niciun rost. Mister Phipps şi profesorul, dărdăind din toate m ădularele, coborâră şi ei după ceilalţi, poticnindu-se şi împleticindu-se.

Chester îşi căuta uluit ochelarii, care în vremea asta se bălăbăneau de un şnur negru pe vesta lui.

— Domnilor, începu el cu un ton de catedră. Eu sunt cetăţean liber al Statelor-Unite şi protestez aşadar în contra acestui act de violenţă. Da, protestez! Pro...

— Gura, maimuţoiule! tună unul din bandiţii mascaţi, sfredelindu-i ţeava revolverului în coaste, în timp ce un altul îi scotocea buzunarele, portofelul şi pescuia din el câteva bancnote.

Când terminară percheziţiile, unul, care părea capul bandei, bodogăni:

— Slabă recoltă! Mai că nu merită un „Hold up!”

Gata. Urcaţi! Călătorie sprâncenată!

Bandiţii săriră în şei. Pâlcul porni în galop sălbatic. Între dealuri se stârni un nor de praf.

Robby lăsă mâinile-n jos şi şi-le vârî în buzunare.

— Nu zău, spuse el clătinând din cap şi cam zăpăcit, un atac veritabil de către nişte bandiţi veritabili?! Trebuie să mărturisesc că am socotit cu putinţă aşa ceva chiar numai încă în filme de fantazie despre Vestul sălbatic.

— Da, băiatule, aici mai e viu Vestul sălbatic şi aici mai sunt posibile lucruri de care nici nu se visează în Est! îl lămuri sarcastic Parker.

— Aşa întâmplare nemaiauzită, se văicări profesorul. Aşa ceva scandalos, revoltător – n-am cuvinte să...să... Fără un cent în buzunar în călătorie! Ce mă fac acum?!

Mister Phipps, asistentul, clipi şiret din ochi.

— Noroc, Mister Chester, spuse el, yes – noroc în nenorocire cum se zice. Carnetul de cecuri ne-a rămas.

— Un noroc? exclamă profesorul ca scos din fire. Ce să fac aici cu un carnet de cecuri? Bani trebuie! Bani sunători, gheaţă! *By Jove*, asta se cheamă o pierdere de trei zile! Nu mai pot fi azi iar la Old California. Trebuie să mă înapoiez, vasăzică, mâine şi să fiu poimâine abia iar aici – *oh Golly*! se întrerupse el, repezindu-şi toate zece degetele prin păr. Trei zile – o pierdere ireparabilă de trei zile!

— Nu-ţi face sânge rău, îl mângâie Robby, iar amabil şi senin ca totdeauna. Ce-ţi trebuie bani în munţi? Aici n-ai nimic de cumpărat, aici nu sunt nici cocktailuri nici fetişcare nostime, de la care să trebuie să înghiţi grosolănii.

— A, a! să nu zici vorbă mare! îl contrazise cu un zel morocănos profesorul. Sexul aşa zis – ahâm – slab, se află unde nici cu gândul nu gândeşti.

— Ai mare dispreţ, se pare, pentru el?

— Şi pe drept cuvânt, tinere prietene, pe drept cuvânt! Opt ani am fost logodit. Acum sunt un holtei feroce, feroce îţi spun, d-le!

— O, ţi-a murit logodnica?

— N-a fost aşa de filotimă, nu! M-a invitat pur şi simplu la nunta ei, iar omul cu care se cununa nu eram eu. Mda!

— *All right*! croncăni Old Pete pe capra lui şi pocni din bici. Cred că ar fi acum vremea, gentlemeni!

Cei cinci bărbaţi urcară.

Nick Parker şedea tăcut. Hein Pott îşi rumega, pe gânduri, tutunul prin măsele. Robby îi examina curios pe amândoi.

— Hm, mormăi el, pui prinsoare că vă sâcâie ceva. Am să vă despăgubesc, bineînţeles.

— A, asta nici nu merită vorbă, declară Hein cu hot ărâre.

— Ei, doar v-am invitat eu şi...

— Lasă prostiile astea! spuse şi Nick Parker. Şi, în ce priveşte atacul, se potriveşte perfect cu tot tacâmul.

Robby făcea o mutră de tot bleagă.

— Cum aşa?

— Nu-ţi bate nimic la ochi?

— Nuu. Cee?

— Cugetă bine.

— S-a făcut! declară Robby. Nu cunosc pe niciunul din bandiţi.

— Nu asta am vrut să zic. Nicidecum! Atunci să lăs ăm chestia pe altă dată.

După o călătorie de şapte ore, diligenţa ajunse la Virgin-Mine. Robby se simţi frânt de oboseală, pisat. Profesorul şi asistentul lui îşi continuau drumul. Încotro, – lui Robby puţin îi păsa.

* * *

Bătrânul Small şedea cu avocatul Doolittle la cină. Small era un bărbat ca de şaizeci de ani, voinic, spătos, cu nişte labe de urs. Mister Doolittle, pe lângă el, părea un prichindel slut. De după ochelarii lui scânteiau nişte ochi tăioşi, răutăcioşi. Nasul roş-vânăt şi-l îndopa mereu cu tabac.

Bucătăreasa, o negresă, mai puse trei tăcâmuri. Parker, Hein şi Robby tăbărâră înfometaţi pe mâncare. Nimeni nu-i îmbia politicos. Înfuleca fiecare cât voia. Era din belşug.

După masă, câteşi-cinci se aşezară pe lângă căminul în care ardea un foc bun, căci nopţile în Nevada erau destul de reci.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, să rezolvăm numaidecât chestiile de afaceri, deschise convorbirea avocatul.

— Daţi-i drumul! aprobă Robby, tolănindu-se în jeţ cu mâinile pe pântece. Dar înainte să începi, permite-mi o întrebare.

— Mă rog!

— Ce înseamnă, la o adică, X-ul d-tale?

— X-ul meu? Avocatul îl săgeta cu o privire indignată. X însemnează Xenokrates – domnule!!

Robby respiră adânc şi uşurat.

— În sfârşit! N-o să crezi câtă bătaie de cap mi-a pricinuit acest X! Acum pot să ascult.

Ăsta era Robby, curat. Parker şi Hein îl cunoşteau îndeajuns, dar ceilalţi doi, era vădit că nu gustau prea mult asemenea glume. Feţele le erau atât de întunecate ca nişte nori de furtună.

Avocatul îşi luă servieta cu acte, scoase mai multe

hârtii, îşi căptuşi bine nările cu tabac, strănută, tuşi şi începu:

— Ahâm! Înainte de a-mi exprima părerea în chestia groaznicului sfârşit al unchiului d-tale...

— Cum adică groaznic? Bobby îşi îndreptă deodată trupul. Orice urmă de oboseală îi pieri dintr-odată. Ce, aşa de grea moarte a avut?

— Moartea i-a fost uşoară. Dumnezeu să-l odihneasc ă. A fost asasinat!

Tăcere.

Mâinile lui Robby tremurară puţin, când îşi aprinse o ţigară.

— Aşa!... a fost asasinat!... De asta n-am ştiut nimic!

— N-o ştie nimeni, încă, afară de noi. *Well*, aşa stau lucrurile. Unchiul d-tale, Samuel Bothwell, a căzut victima unei tentative de omor. Probabil că nu era întâia ce se încerca împotriva lui.

— Ce te face să crezi?

În loc de răspuns, Mister Small îşi trase în sus mâneca braţului drept. Se văzu o cicatrice roşie.

— De două ori s-a tras şi asupra mea, spuse el posomorât.

— De ce?

— De ce?! N-am idee.

— Aveţi concurenţi, care umblă să pună mâna pe Virgin-Mine? interveni Nick Parker.

Îl săgetă o privire scurtă, tăioasă.

— Mai sunt două mine în apropiere – adică, ceea ce s-ar putea numi aici „apropiere”. Amândouă aparţin unei Societăţi cu care nu avem nimic de-a face. De concurenţă nici nu poate fi vorba.

— Se povesteşte că o bandă misterioasă de prăd ători fac nesigură de ani de zile Nevada. Ştiţi, desigur, asta.

— Fireşte. Expresia „misterioasă” e la locul ei, căci nu s-a pomenit, după părerea mea, bandiţi mai îndrăzneţi, mai vicleni. Da, răsar ca din pământ şi dispar tot atât de misterios cum au venit. Presupun că au un căpitan îndrăcit de priceput, de care ascultă orbeşte, căci atâta vreme nu s-a putut menţine încă nicio bandă. Cele mai multe, prin succesele lor, devin cutezătoare, imprudente, şi aleargă singure în gura morţii.

— Hi-hi! behăi avocatul. Vorbe fru...frumoase, înţelepte! Păcat numai că aici nu se potrivesc. Black Bart e un diavol şiret! Acesta nu cade în nicio cursă, oricât de dibaci ar fi întinsă.

— Ce ştii despre moartea lui Mister Bothwell? sună subit întrebarea lui Nick Parker.

Un moment avocatul rămase încurcat. Mutra lui prefăcută tresări. Îşi îndesă cu grabă o porţie de tabac în nări, strănută zgomotos şi mărâi:

— Ce ştiu? Nu mai mult decât ţi-am spus. Bothwell a fost găsit, afară la Three Rocks, ucis.

— În ce chip a fost ucis?

— De un glonte tras pe la spate şi care i-a pătruns în inimă. Trebuie să fi murit fulgerător.

— De ce nu a fost înştiinţat şeriful? Au trecut trei zile. Vreme destulă, ca să se facă să piară toate urmele.

Avocatul se burzului.

— Ia spune, rogu-mi-te, cine eşti d-ta, la adică? Întrebările d-tale sună – ei, drace – a interogator! Ai d-ta drept să pui asemenea întrebări? Ai aici – ahâm – vreo atribuţie oficială?

— Mister Nick Parker e prietenul meu, şi asta ajunge, cred! declară calm Robby.

— Prietenul d-tale? chiţcăi avocatul. He-he – prietenul d-tale... Aşa ceva aş fi putut să-mi închipui – aproape! Bun, te pot linişti Mister Parker. Şeriful a fost

înştiinţat iar Mister Small şi lucrătorii minei au întreprins cercetări amănunţite. Dar... n-au găsit nimic.

— Avea Mister Bothwell vreun duşman?

— Pe cât ştiu eu, niciunul care să-i poarte sâmbetele, mormăi Small.

— După relatările dv. de până acum, e vorba de un simplu omor. De, – nu ştiu ce înţelegi d-ta printr-un omor simplu sau complicat – şi nu de un omor cu jaf! continuă netulburat Parker.

— Cu jaf? Nu, de jefuit nu s-a jefuit nimic.

— *Well*! D-ta îl cunoşteai pe Bothwell de ani de zile. Erai tovarăşul lui în afacere, cum eşti acum tovarăşul moştenitorului său de drept. Cunoşti aşadar împrejur ările şi trebuie să ne poţi da un indiciu, cât de cât!

Small se sculă.

— Asta nu pot! detună vocea lui adâncă de bas prin odaie. Îmi pare nespus de rău, că nu sunt în stare. L-am găsit pe Bothwell împuşcat. Am căutat urme, şi vă pot încredinţa că mă pricep în de-al de astea. N-a găsit nimeni, nimic. Dacă te îndoieşti de vorbele mele, informează-te la şerif. Are să vă spună şi el la fel. Stăm în faţa unei enigme.

— Aşa, fără niciun motiv, nu se împuşcă niciun om pe la spate. Era mister Bothwell schimbat în vremea din urmă? A scăpat vreo vorbă, căreia nu i-aţi dat însemnătate dar care să ne poată pune în vreun chip totuşi pe vreo urmă?

Small clătină întunecat din cap.

— Nimic! Bothwell a fost în zilele din urmă tot ca întotdeauna. Eram prieteni, buni prieteni, chiar. Şi moartea lui m-a durut adânc. Ei, acum ce să facem? S ă-i dăm pace. De înviat tot nu-l mai putem învia. Şi chiar de-ar putea vorbi – cine ştie dacă ar fi în stare să ne numească pe asasin.

— De ce nu? Între asasin şi Bothwell existau, fără-ndoială, relaţii... dacă nu s-ar putea vorbi aici, pur şi simplu, de un complot care să fie îndreptat împotriva proprietarilor lui Virgin-Mine.

— Complot? Din partea cui? râse scurt Small.

— Nu v-a cerut nimeni, lui Bothwell sau d-tale, să vindeţi mina?

— Ba da – acum trei sau patru ani a fost la noi reprezentantul nu mai ştiu cărei societăţi. A oferit un preţ destul de bun. Dar nici Bothwell nici eu nu aveam de gând să vindem. Mina e foarte rentabilă.După toate aparenţele, vom da în curând şi de aur.

— A, mă bucură aceste perspective, exclamă Robby. Dar de ce asasinatul a fost ţinut secret?

— Pentru că speram să-i fac pe canalii să se dea de gol prin vreo imprudenţă.

— Pe canalii? sublinie Nick Parker.

— Da. Pe autorii morali ai asasinatului – pe oamenii din umbră, cărora le datorez şi rana asta!... Small b ătea în braţul său drept.

În curând Robby, Parker şi Hein se retraseră.

— Ce ziceţi, băeţi? îşi dădu cu părerea Robby. N-ar fi o adevărată plăcere s-o înhaţi pe puşlamaua asta şi s-o spânzuri de primul copac?

Hein Pott îşi vârî mâinile în buzunare.

— Cred că aici e un mister, în regiunea asta în general şi la Virgin-Mine în special. Cred mai apoi, că mâine o să adulmecăm puţintel locurile şi oamenii. *Good night*!

— *Good night*, spuse căscând şi Nick Parcker. O sear ă plăcută. Întrevederea l-a răscolit atât de mult pe bunul maestru Doolittle, că a şi uitat complet să dea citire testamentului. Bietul tip! Îl compătimesc sincer.

* * *

Un fulger sfâşie orbitor întunericul. Tunetul răsuna puternic printre munţi. Pădurea mugea. Copacii gemeau sub izbiturile furioase ale vijeliei şi tot văzduhul fierbea sinistru.

Doi bărbaţi se luptau cu asalturile uraganului. Crengi şi ramuri trosneau. Ploaia îi biciuia necruţător. Poticnindu-se, dând în brânci, blestemând, îşi deschid drum înainte. Îi agaţă spinii, se pocnesc de trunchiuri, cad în şanţuri, se caţără să iasă, şi-şi scot năduful în înjurături avane.

— *Help, help* (Ajutor)! răsună deodată ca dintr-o peşteră.

— Phipps, Phipps! Mii de draci, de unde zbieri?

— De-aici! răspunse un glas înfundat.

— De-aici? De unde?

— De-aici din fund. Am căzut într-o groapă. Ce porcărie! Valeauuu! urlă el. Ajutor! *Help, help, help* că aici pier!...

— Dar ce-ai păţit? strigă profesorul înspăimântat. Phipps, dragul meu Phipps, ce strigi aşa de disperat după ajutor?

— *Heelp*!! mugi Mister Phipps din bojogi. M-a apucat cineva, vreo fiară, vreun monstru!

Profesorul alerga uluit de colo-colo şi căuta în buzunar o armă.

— Phipips dragă, strigă el nervos, cum să-ţi ajut? De ce fiară e vorba? E cumva o *puma*, numit şi caguar sau leu argintiu, respectiv *felis concolor*, cum i se mai zice în termeni ştiinţifici? Sau – ahâm – să fie un *ursus cinereus*, zis în vorbirea de rând urs grizzly, un fenomen neobişnuit în aceste locuri?!

Deodată se aruncă înapoi. Tufişurile scunde se agitar ă violent. Mormăind zgomotos, zbugi dintre ele o matahală neagră şi dispăru în beznă.

Profesorul îşi privi ochelarii.

— Asta n-a fost ursus cinereus, ci un ursus americanus, zis şi baribal sau şi pur şi simplu urs negru. Mister Phipps! se aplecă prudent înainte. Mister Phipps, răspunde! Mai trăieşti?

— Îmi vine să cred.

Gemând şi gâfâind asistentul se căţără afară din gropniţa nu prea adâncă. Părea o sperietoare. Hainele îi atârnau ferfeniţă de pe trupul slăbănog.

Phipps se scutură ca un câine ud.

— A fost o luptă îngrozitoare. Poetic vorbind: o luptă cu balaurul! O luptă care mi...

— Mulţumeşte soartei d-tale că nu a fost un grizzly, ci unul relativ inofensiv...

— Arză-i-ar focul pe toţi urşii, la un loc! bodogăni Mister Phipps, neprietenos. Crezusem că mă înhăţase mama diavolului, nu alta. Uită-te la mine! Om mai sunt eu? Nu, sunt un, sunt o...

Amuţi speriat şi bâlbâi ceva întinzând tremurând bra ţul înainte.

Printre norii care goneau se ivi câteva clipe luna. O lumină albăstrie căzu în întunericul plin de spaime.

Profesorul clipi miop.

— Ce, ce vezi, dragă Phipps. Ce te îngrozeşte din nou?!

— Acolo!..

Nici la douăzeci de paşi de ei sta pe un dâmb o fată. Purta o haină de piele, o fustă scurtă şi nişte bocanci. Pe cap o pălărie cu borul larg, fixată sub bărbie cu o curea. Lângă ea sta un jaguar care-şi arăta dinţii m ărâind.

— *Hello*! strigă fata. V-aţi rătăcit?

— Da! răspunse profesorul. Da, slavă Domnului! Nu, prea stimată domnişoară, din nefericire, voiam să zic! se îndreptă el. Nu ştim încotro s-o apucăm. Vreţi să fiţi aşa de bună, să ne arătaţi direcţia?

— Direcţia? Vă e frică?

— Frica e partea mea slabă – vreau să spun: n-a fost niciodată partea mea slabă! se grăbi el s-o asigure.

Mister Phipps, care nu era nici el mai curajos, se d ădea prudent pe după el. Profesorul Chester îi dădu un ghiont:

— Ei, ce te tot ascunzi? îi şuieră el printre dinţi. E doar numai o tânără domnişoară.

— Numai?! spuse Mister Phipps, clănţănind din dinţi. Ce văd eu, e un *Felis onza*!..

Fata se apropia încet.

— Nu trebuie să vă temeţi.

— Rămâi acolo unde eşti! strigă profesorul agitat, ridicând, spre apărare, amândouă braţele. Opreşte-te cu blestematul acela de *Felis onza*! Doamne sfinte, ce noapte! Aproape să-mi pară rău că am părăsit New Yorkul. Întâi ne calcă bandiţii, apoi ne surprinde în p ădure un uragan, după asta aproape să ne mănânce ur şii şi acum...

— Să am iertare, se iţi pe după umărul profesorului asistentul, eu sunt acela care era să fiu mâncat de urs.

— Indiferent! sforăi ca un cal speriat, profesorul. Pretind, ca să puneţi în lanţ acest Felis onza! Ce nepricepere! Ce imprudenţă strigătoare la cer! O fiară atât de periculoasă neasigurată nici măcar de o curea! Am să te reclam! Am să... Cum?! făcu el, răsucindu-se spre Phipps, pe când acesta îl trăgea energic de mânec ă.

— Fata ne poate ajuta, d-le profesor. Fii un pic mai

politicos, altfel – ahâm – nu e nicio plăcere să rămân sub cerul liber toată noaptea. Sunt ud până la piele şi a şi început să mă gâdile-n nas.

— Ce tot flecăriţi aici, biete hahalere? se răsti fata cu dispreţ. Felis onza – ce-o mai fi şi aceea. Asta de-aici e un jaguar şi un apărător mai bun ca un revolver sau o armă. Hai, mişcaţi-vă din loc, peste două minute o să fi ţi sub un acoperiş şi la căldură.. Aţi făcut scandal destul, că puteaţi fi auziţi la cinci poşte!

Se răsuci scurt în loc. Jaguarul o însoţi. Ca nişte câini plouaţi, profesorul şi Phipps veneau în urma lor.

Într-un mic luminiş era o cabană. Fata intră cu jaguarul şi făcu lumină. Abia după ce-i încredinţă că închisese fiara, Chester şi Phipps îndrăzniră să calce pragul.

Fata îşi scoase pălăria şi haina de piele. Privi, cl ătinând din cap, pe musafirii ei care dârdâiau şi clănţ ăneau, le aruncă vreo câteva pături şi spuse:

— Când veţi fi gata, chemaţi-mă.

— Dar jaguarul unde e? întrebă, neîncrezător, profesorul.

— Acolo unde nu poate face niciun rău – câtă vreme nu faceţi prostii, sună răspunsul, nu prea încurajator.

Ea părăsi odaia. Chester şi Phipps se dezbrăcară şi-şi atârnară bulendrele ude pe lângă cămin.

— Mă gândesc cam stânjenit la momentul înapoierii domnişoarei, bombăni profesorul. Nu ne aflăm într-o toaletă tocmai de salon. Cazul de forţă majoră, în care ne aflăm, scuză, nici vorbă, multe, totuşi aş prefera dacă – hm da...

Încăperea avea două uşi. Îndărătul uneia mârâi deodată jaguarul în aşa fel, că profesorului i se făcu p ărul măciucă, pe când Phipps scâncea, liniştindu-l:

— De intrat nu poate să intre.

— De unde ştii că nu ştie să deschidă o uşă? se răsti la el profesorul. Asta se poate numi, într-adevăr, o vecinătate puţin plăcută şi extrem de alarmantă!

— Ce-ar fi să probăm dacă e-ncuiată? propuse Phipps.

— Mă rog! întâmpină profesorul înţepat. Îţi cedez cu plăcere pasul.

— Mulţumesc! Renunţ! Nu că n-aş avea curajul…

— Să lăsăm asta, spuse profesorul înciudat. Principalul e că ne vedem sub un acoperiş. Dar nu ţi se pare ceva ciudat?

— Da. Fata cu jaguarul.

— Exact. Aşa ceva se poate numi cel puţin excentric. O fată care trăieşte singură în pădure cu un jaguar îmblânzit, e ce-i drept o apariţie care, cum s-ar zice, iese din cadrul banalului cotidian.

Fata veni cu şuncă, mezeluri şi pâine, şi aduse apoi şi o cană cu cafea.

Profesorul ştia ce cereau bunele maniere.

— Daţi-ne voie, domnişoară, să vă mulţumim şi să ne recomandăm: Profesor Chester şi asitentul meu Phipps, din New York.

— Eu sunt Cassandra Gaynor.

— Locuiţi singură aici?

— Împreună cu tatăl meu.

— A, aşa!

Cei doi se aşezară să mănânce.

Furtuna continua cu putere. Necontenit zvâcneau fulgerele. Tunetele făceau să zdrăngănească geamurile şi să tremure casa.

Profesorul Chester nu se simţea deloc bine. Lui Mister Phipps, dimpotrivă, se părea că-i venise inima la loc. Mesteca şi înfuleca harnic, ca o batoză, şi nu se odihni până nu văzu dispărute ultimele felii de salam şi

de şuncă. Dar tocmai atunci, o surpriză groaznică făcu să i se oprească îmbucătura în gât. Voi să scoată un strigăt, nu izbuti, rămase numai împietrit, cu ochii holbaţi asupra omului, care sta afară în ploaie şi vijelie, în faţa ferestrei. Era o mutră sălbatică, bărboasă. De pe borul pălăriei şiroia apa. Omul ridică un revolver. Phipps văzu lămurit cum strângea din ochiul stâng şi apoi fulgeră, din gura ţevii, un foc slobozit, şi încă unul, şi încă unul.

Un pumn puternic în piept îl mătură de pe scaun. De partea cealaltă se balăbănea pe jos, profesorul. Casandra Gaynor se tupilă, sări la fereastră şi smuci obloanele, închizându-le.

Phipps se ridică încet, făcând o mutră nespus de prostească. Fata se aplecă peste profesor, care sângera la tâmpla dreaptă.

— Ce-i? ce-i? băigui el. M-a împuşcat cineva?

— Da, a tras cineva, răspunse ea sarcastic şi ochii ei scăpărau sălbatic.

— Şi sunt rănit! *Great Lord*!

Îşi privi cu groază degetul înroşit.

Fata îl înşfacă de umăr şi-l săltă în sus.

— Vino-ţi în fire, fii bărbat. Ori eşti aşa o cârpă de om că puţin sânge te face să leşini. Atunci mai bine nu veneai aici. Auzi! rănit ! Fleac! Zgâriat puţin. Şi nu de un glonte. Te-ai lovit de colţul mesei, căzând sub ea. Şi pentru aşa un fleac te boceşti ca o babă!

Scăpăra de mânie şi dispreţ.

— Nu mă bocesc, întâmpină el cu demnitate. Departe aşa ceva de mine. Dacă găseşti ciudat sau demn de dispreţ că eu, om de oraş, îmi pierd puţin cumpătul faţă de un asemena atac, n-am ce să fac. Eu, din principiu, las celorlalţi vederile lor, până ce împrejurările îi învaţă că au greşit!

Ea tăcu, jenată puţin...

— Asta însă n-o înţeleg, mormăi el continuând, pe când îşi lipea un plasture de hârtie pe neînsemnata zgârietură. O tentativă de omor împotriva noastră?

Fata şedea lângă masă, jucându-se cu un cuţit.

— Împotriva dv.?! zâmbi ea. Eroare, gentlemeni! Era împotriva tatălui meu. Ori aveţi vreun duşman, care vrea să vă ia viaţa? Atunci, fireşte, întâmplarea şi-ar g ăsi o explicaţie uşoară.

Chester şi Phipps desminţiră vehement.

— Duşmani? Ce idee! protestă profesorul. Eu sunt un om de ştiinţă de cea mai paşnică fire... ceea ce nu vrea să însemneze că nu ştiu să mă apăr, când sunt atacat.

— Am şi observat, zise ea muşcătoare.

— Cum aşa? A, mda! se dumiri el. Îşi frecă jenat mâinile. Ei, ei, scumpă domnişoară, şi d-ta în locul meu nu te-ai fi purtat desigur cu mult altfel. Scuză-mă, dar ca *greenhorn*, cum sunt numiţi în aceste ţinuturi cei nou veniţi şi oarecum neexperimentaţi...

— Las-o, las-o, stimabile savant! Chiar şi ca *greenhorn* se poate avea curaj. Dar de aşa ceva n-am descoperit nici urme vagi la dv.. Puteţi rămâne în camera asta. Noapte bună!

— Cum, vreţi să şi plecaţi, Miss Cassandra?

— Miss Gaynor... D-ta eşti aşa de liniştită! Nu te îngrijorează împuşcăturile acelea?

— Şi dacă? Are vreun scop să flecărim despre ele? Dv. nu sunteţi bărbaţii care să poată ajuta cu ceva. Şi de aceea îmi sunt deocamdată mâinile legate.

— Te înşeli! se burzului profesorul indignat şi revoltat. Noi te vom ajuta şi proteja. Vom ieşi afară şi vom da un ocol casei, pe la dreapta şi pe la stânga. Acum câţiva ani am citit aşa o chestie, cu nişte împuşc ături prin fereastră. Pe când fermierul ieşea afară prin

faţă, ca să întâmpine curajos pe duşmanul său, acesta se strecurase pe din dos, cu intenţia să...

— Palavre! Aici stau lucrurile altfel. Poftim numai de ieşi acum afară. Pariez, pe o sută de dolari, că până într-un minut ai un plumb în cap – dacă individul mai e cumva prin apropiere.

— Asta nu mă poate intimida. Ţin de datoria mea, să răstorn părerea d-tale despre noi.

Fata îl ţinti cu o privire largă.

— Deşi e contra principiilor d-tale?

— Deşi.

— Ştiţi ceva? Nu mă mai plictisiţi! le răspunse ea de la obraz şi ieşi, trântind uşa.

Profesorul clătină dezaprobator din cap şi începu să-şi frece sticlele ochelarilor.

— O fată cu un jaguar – un tată care e lipsă de-acasă şi în care se trag focuri în absenţă...?! Ciudat! Colosal de ciudat! Această Cassandra – cărei împrejurări va fi datorând ea acest nume al unei profetese antice pe cât de frumoase pe atât de sumbre? Această Cassandra Gaynor e o făptură îndărătnică, dârză, aş spune aproape răutăcioasă. Nu, deşi îmi insuflă oarecare simpatie, ea nu-mi merge la inimă. Şi pentru că n-o v ăd să aibă de gând să se ocupe de mişelul de atentator – o vom face noi, Phipps!

Phipps, chircit lângă cămin, tresări speriat.

— Cum – ce ai spus? bâigui el, nespus de neplăcut atins.

— Noi, auzi ce-ţi spun?! Vom merge noi!

— Unde? se bălbâi Phipps, cu inima cât un purice.

— Afară! rosti profesorul solemn şi amenintător.

Phipps încercă să zâmbească.

— Hi-hi... afară?!

— Da! Vom merge şi vom urmări urmele

atentatorului! declară profesorul cu hotărâre.

— Urme? gemu Pliipps cu desnădejde. Pe o vreme ca asta? D-le pro...

— Indiferent! Mergem! îi tăie ritos, toate obiecţiunile, profesorul Chester.

Îşi puse iar costumul încă ud, iar asistentul nu avu încotro şi-şi puse şi el zdrenţele. Profesorul apucă v ătraiul mare de la cămin şi-şi înfăşură pitoresc pătura peste umeri. Phipps, cu mâinile tremurătoare, se înarm ă cu cleştele, aruncă o privire pierdută prin tavan, spre tatăl ceresc, şi lunecă tiptil după profesor.

Cassandra se afla în bucătărie. Îi auzi ieşind şi zâmbi dispreţuitoare. Treaba lor: dacă se simţeau afară mai bine ca înăuntru, n-aveau decât să încerce – iepurii ă ştia fricoşi!

Frica de un jaguar îmblânzit, şi apoi tremuriciul de adineaori şi, da, asta nu li se putea lua chiar aşa în rău, dar puţin mai bărbaţi tot se puteau arăta.

— Sărmanele otrepe! Ducă-se învârtindu-se.

Phipps, şopti profesorul în faţa uşii, ne despărţim! D-ta ia-o pe dreapta, eu o iau pe stânga, în jurul casei. Aşa se face în Vestul sălbatic.

— Ştii sigur, d-le profesor? se informă Phipps, cu capul înfundat între umeri.

— Nu mai pune, omule, aşa întrebări prosteşti! îl repezi Chester. Înainte! Cu ochii în patru!

Se despărţiră. Chester se furişă la stânga, Phipps, dârdâind de frică, o luă tiptil la dreapta. Profesorul nu mergea lipit de zid, ci făcu un mic ocol. Deodată tresări şi se ascunse după un copac. În dos era veranda cu streaşină lată şi cu o scară cu trei trepte. Şi acolo, Chester zărise o arătare neagră, pândind lipită de uşa bucătăriei.

În acelaşi moment venea şi Phipps, pe după colţ. Se

opri locului, făcu o mişcare caracteristică şi scăpă un strănut răsunător, ca un şuierat de locomotivă. Necunoscutul se răsuci surprins şi scrâşni o înjurătură. Phipps nu observă nimic, îşi suflă nasul violent şi gemu amarnic:

— Haiti, se gândea, gata guturaiul!

Străinul se frământă, stătu o clipă în cumpănă şi preferă s-o şteargă. O tuli în salturi mari, drept în faţa lui Chester. Acesta învârti năprasnic vătraiul şi... zdrang! îl pocni în moalele capului pe individ, care căzu horcăind în noroi,

Phipps dete fuga, poticnindu-se.

— Ce... ce s-a întâmplat? bolborosi el.

— L-am răpus! spuse gâfâind profesorul. Rămâi aici! Păzeşte-l pe mizerabil!

El se năpusti la cabană şi bătu la uşă.

— Miss Gaynor! *Hello*, Miss Gaynor! L-am răpus!

Cassandra răsări în uşă.

— Pe cine? exclamă ea agitată.

— Pe canalie, pe cel care a tras prin fereastră!

— Ce?! Îl privi uluită. Cu neputinţă!

— Ba da! S-a făcut. Chiar el e. Pândea aci, pe după u şă!

Cassandra alerga acum cu el.

— Adevărat? L-ai biruit? D-ta? Dumnezeule, nu mai înţeleg nimic!

Profesorul se opri. Căută din ochi nedumerit.

— Ei, ce naiba?! Aici doar l-am... Phipps, Phipps, unde eşti?

— Aici, se auzi o voce jalnică.

Profesorul sfredelea întunericul cu ochii. Ploaia încetase. Printre zdrenţe de nori mijea luna.

Mai repede decât miopul Chester, Cassandra-l zări pe nenorocitul de Phipps, legat de un copac.

Necunoscutul – ia-l de unde nu-i. Numai urmele i se mai vedeau în clisă.

Lui Chester îi pierise piuitul.

— Ce sunt eu de vină, se apăra, plângăreţ Phipps. Deodată a ţâşnit de jos şi mi-a pus revolverul sub nas. A trebuit, la ordinul lui, să mă lipesc de copac şi să-l las să mă...

— ...să te lege ca pe un berbec? Laşule ! Fricosule! M-ai dezonorat! Phipps, Phipps, o lovitură mai stupidă nu puteai să-mi dai!

Cassandra nu strică vorbe degeaba. Tăie curelele ce-l paralizau pe Phipps. Apoi, cu o lampă electrică, lumin ă pământul.

— Oho, mişelul e acum departe, peste văi şi dealuri, l ămuri Phipps. Am auzit tropot de copite şi...

Cassandra se ridică.

— D-le profesor, ai spus adevărul. Se pare că tot m-am înşelat în privinţa d-tale şi că trebuie să-ţi cer scuze pentru unele...

Privi cu mâhnire spre munţii luminaţi de lună.

— Ştii cel puţin cine era? întrebă Chester.

— De unde? răspunse ea cu gândul într-altă parte. Dar bănuiesc cu cine am de-a face.

— Ai auzit vreodată numele Black Bart?

— Nu.

— E cel mai primejdios bandit din Nevada, Utah şi Arizona. E de-o agerime şi o şiretenie atât de diavolească, încât cel mult prin vreo întâmplare prostescă ar putea fi prins.

— Se prea poate ca acest Black Bart să fie înzestrat cu cine ştie ce calităţi extraordinare, dar încă n-am auzit vreodată de un criminal care să triumfe până la sfârşit. Merge strună ani şi ani – până ce vine să-şi vâre singur gâtul în laţ. Cei mai mulţi din aceşti „eroi”

suspecţi, încurajaţi de succesele lor, devin uşuratici, îşi iau iubite şi odată ce s-a amestecat în joc o femeie, s-a isprăvit cu ei. Poţi să le pui cruce.

Cassandra îşi muşca buza.

— D-ta, oricum, trebuie să ştii cauzele acestui atac, stărui profesorul. Împotriva noastră nu era îndreptat, hotărât lucru. Străinul are ce are numai cu tatăl d-tale, poate.

Faţa ei luă o expresie aspră.

— Nu are niciun rost să vorbim de asta. E o chestiune care-l priveşte numai pe tata şi pe mine.

— Unde e Mister Gaynor?

— De ce întrebi de el? spuse cu ton ursuz.

— Găseşti întrebarea aşa nelalocul ei? Fireşte, nu ne trece prin gând să ne amestecăm în treburile dvs. particulare. Totuşi – după ce era să cădem cât pe-aci, victime unui ucigaş necunoscut, n-ar fi, cred, tocmai dreaptă o asemenea – hm – atitudine brutală faţă de noi.

— Scuzaţi-mă amândoi. Nu vă cunosc, şi am tot motivul să fiu neîncrezătoare faţă de orice străin.

— Cu toate astea ne-ai luat în casa d-tale.

— Îmi luasem măsuri de precauţie şi, afară de asta, c ăpătasem convingerea că aveam de-a face cu oameni oarecum neprimejdioşi. Să lăsăm discuţia. Puteţi r ămâne noaptea asta în casă. Iar restul – mă priveşte. Vedeţi-vă mai departe de drumul şi afacerile dvs., şi nu vă mai ocupaţi de mine. Uitaţi ce s-a petrecut în noaptea asta. E cel mai bine.

— Cum doreşti. Nu ne e în fire să fim indiscreţi. Noapte bună.

Suciţii oaspeţi îşi luară salutul cât se poate în serios. Se înfundară cu paşi hotărâţi în pădure. Fata nu-i opri.

Dacă cei doi îşi vor fi închipuit că ea o va face, aveau să fie dezamăgiţi.

Chester şi Phipps merseră după urmele fugarului cât se putu mai repede. Străbătură un peisaj muntos, pustiu şi sălbatic. Stânci sure, uriaşe, se înălţau ameninţătoare spre cer...

Abia după-amiază, istoviţii călători văzură deschizându-se o vale largă, presărată cu câteva cl ădiri.

Chester şi Phipps se priviră. Profesorul îşi şterse fruntea de sudoare.

— Asta trebuie să fie Virgin-Mine! spuse el.

* * *

Nişte împuşcături îl făcură pe Robby să sară din pat. Când sări la fereastră, ca să vadă cine, la ora asta – abia răsărise soarele – făcea un asemenea tărăboi. Uşa fu smucită violent. Un zdrahon cu basmaua de la gât trasă peste faţă şi cu o carabină în mână, stătea în prag.

— Salutare! zâmbi Robby, făcându-i cu mâna jovial. Umbli cu moş-ajunul? Foarte drăguţ. Dar aş mai fi vrut să dorm un ceas.

Îşi întinse oasele, căscând tacticos.

— Gura! porunci individul.

— Ce mai creştere au şi oamenii de aici! făcu Robby, clătinând din cap. Şi se apucă să-şi frece dinţii cu periu ţa.

Acest sânge rece impuse banditului, ceea ce, fireşte, nu l-ar fi împiedicat să-l doboare pe Robby cu un glonte la cea dintâi mişcare care ar fi dat de bănuit.

În casă era zarvă mare. Tropăit de paşi violenţi, zorn ăit de pinteni. Mister Doolittle se auzi ţipând, chiţcăind ca un şoarece sugrumat de pisică; Mister Small, cu basul lui adânc, răcnea furios.

Se adunară vreo jumătate de duzină de muncitori în curte. Câţiva bandiţi baricadau ieşirea minei.

— Fain de tot! exclamă Robby, ştergându-şi mâinile. Ia spune, *boy*, cine e la o adică şeful vostru şi unde puteţi fi găsiţi? Vreau să zic, că, dacă voi ne-aţi vizitat aşa, fără fasoane, v-am putea şi noi, la o ocazie, r ăspunde cu o contra-vizită – nu?

Banditul nu dădu niciun răspuns.

Robby înălţă din umeri şi începu să se radă.

După câteva minute răsună o şuierătură stridentă.

Când Robby, care se săpunea dinaintea oglinzii, întoarse capul, paznicul lui pierise. Se auzi un galop de cai, care se stinse curând.

Sus la etaj, avocatul ţipa şi se văicărea.

— Scandalos! Banii mei – banii mei! Două sute de dolari, număraţi. Auzi ticăloşie! Mister Small! Unde eşti, Mister Small? Nu mai e omul sigur nicăieri de viaţa şi avutul său? Ieri, Mister Bothwell ne povestea nişte istorii banditeşti – de necrezut – azi bandiţii calcă Virgin-Mine! Parcă n-am fi în Nevada, parcă ne-am găsi în New York sau Chicago! Mii de mii de paragrafe şi de aliniate! asta-i lumea pe dos! Unde naiba mi-e pălăria? Un minut nu mai rămân în afurisita asta de casă, niciun minut! Pălăria mea – am dat pe ea cincisprezece dolari – unde mi-e pălăria, bandiţilor!

— O ai pe cap, răspunse Small, răsărind..

— Pe cap? chiţcăi avocatul. De ce nu spui îndată?

— Faci un tărăboi grozav, îl certă înciudat Small. Ce motiv ai? Taci, pentru Dumnezeu! Cu cei câţiva puchinoşi de dolari n-ai să sărăceşti. Ce să mai spun eu, care am pierdut peste treizeci de mii. Da, treizeci de mii de dolari! Socotesc că, asta da, e o lovitură care doare. Unde te repezi? Unde vrei să pleci? La Old California? Diligenţa trece abia după-amiază.

— După-amiază? Auzi gospodărie! Atâta nu mai a ştept. Sper că fii atât de gentleman şi să-mi pui la dispoziţie automobilul d-tale.

— Hodoroaga mea? O poţi lua. Şi merg şi eu să depun plângere la autorităţi.

— Plângere la autorităţi! aprobă imediat şi Mister Doolittle. Da, da, plângere, reclamaţie, protest! Bine zici. Şi eu am să-mi formulez pretenţiile mele! Pentru ce sunt un cetăţean liber american şi unul din cei mai

punctuali contribuabili din Old California? Statul e dator să-şi apere cetăţenii, respectiv să-i despăgubească. Am să redactez un memoriu cum nu a mai scris vreun avocat între Pacific şi Atlantic! Am să acţionez în judecată Statul, cu cerere de daune, materiale şi morale! Să nu mi se mai zică Ephraim Xenokrates Doolittle dacă – hm, dacă…

Paşii li se opriră.

— Ce faci aici?

Mister Doolittle făcu o mutră uimită iar Small una ursuză.

— *Morning*! (Bună dimineaţa) spuse Robby, care ispr ăvise cu săpunitul şi începea rasul. Frumoasă zi, azi!

— Mda, frumoasă! mormăi Small.

— Grozav de frumoasă!... Cu o călcare de bandiţi!!... behăi Doolittle, bălăbănind revoltat prin aer cu braţele. Un atac cu jefuire în toată regula! Mister Boothwell, d-ta ce spui de asta? Ce spui de asta... d-ta? Nu-i un scandal nemaipomenit? Am să mă răfuiesc cu guvernul! Voi depune reclamaţie! Am să pun la cale şi o interpelare în Parlament! Am să....

— Ho, ajungă-ţi! se răsti la el Small.

— Nu! nu-mi ajunge! ţipă Doolittle. Trebuie să vorbesc. Să-mi scot năduful de la inimă! Căci am fost jefuit de două sute de dolari! Două sute de dolari, scânci el aproape în sughiţuri, câştigaţi cu sudoarea frunţii mele!

— O piedrere dureroasă, spuse Robby compătimitor, dar mângâie-te!

— Ai de gând să mă despăgubeşti! exclamă avocatul luminat de o speranţă, şi-şi îndopă nasul cu tabac.

— Să te despăgubesc, eu? se miră Robby. Nu te ţine de glume. Ce, eu ţi i-am luat?

— Asta nu, dar să lăsăm, un moment, de-o parte,

punctul de vedere juridic şi să judecăm omeneşte împrejurările.

— Nuu, nuu, se scutură Robby, slăbeşte-mă. Nu mă prind în horă. Eu să-ţi fac cadou două sute de dolari? Dar ce, mi-ai cântat frumos?... Cine ştie ce cont o să-mi prezinţi şi pentru că îmi citeşti testamentul!

— Ce, e vorba, numai de citit? se indignă Mister Doolittle. Dar munca mea, studierea chestiei, başca neplăcerile acestei vizite nenorocite de-aici?... Tinere, î ţi faci o concepţie greşită despre înalta misiune a unui om de legi? Da, nici vorbă, contul meu numai mic nu va fi. Să ai în vedere că eu...

— Mi-au dispărut încă din faşă conturile barosane, replică Robby tacticos. Talentul meu de a reduce, dintr-o trăsătură de condei, socotelile fantastice la nivelul normal, a trezit totdeauna admiraţia unanimă a furnizorilor şi prietenilor mei. În ce priveşte cele două sute de dolari ai d-tale – veşnica pomenire. Nu le mai capeţi decât dacă se-ntâmplă vreo minune. Şi minuni... cam greu în zilele noastre.

— Două sute de dolari – începu iar avocatul.

— Sunt o bagatelă pentru un om cu situaţia d-tale. Hei, dacă aş vrea să-mi fac sânge rău pentru asemena mărunţişuri, aş fi avut peri albi de la douăzeci de ani. Nu, stimabile, lasă văicărelile, cu ele nu-ţi recapeţi banii, şi nici noi, argintul nostru. Cred ca mai întâi să mâncăm de dimineaţă şi apoi să examinăm situaţia în toată liniştea. O asemenea discuţie enervantă pe stomacul gol, strică nervii. Dar unde-or fi Parker şi Pott?

— Habar n-am! Se pare că au ieşit să privească puţin împrejurimile, răspunse Small. Aş vrea să posed calmul d-tale, Bothwell. Fireşte, ce s-a întâmplat nu se poate schimba, dar să n-am parte de locul meu în rai, dacă n-

am să răstorn cerul şi pământul ca să recapăt argintul.

— Cu totul de părerea d-tale. Ştii cumva unde trebuie căutat? Atunci iau imediat parte la expediţie. Nu, Small, aşa nu facem nicio ispravă. De ani, şi ani, şi ani, Black Bart e spaima Nevadei. Pe ăsta nu punem mâna aşa, cu una cu două. Şi nici nu trebuie să ne batem capul, şi nici picioarele. Dacă Nick Parker şi Hein Pott explorează acum terenul, apoi ne-au şi luat lucrul din mâini, căci – pe Jupiter – nu ştiu alţi oameni mai în stare să-l dibuiască pe bandit.

Se îmbrăcă şi trecu în sufragerie, unde cei doi şedeau deja la masă. Avocatul tot nu se liniştise. Cronc ănea ca un curcan iritat şi-şi alimenta necontenit cu tabac nasul, care lucea în toate culorile curcubeului.

Robby tăie un ou.

— Ei, acum linişte, domnilor, spuse el. Ceea ce mă izbeşte, e cunoaşterea precisă ce-o aveau bandiţii despre toate încăperile.

— Nicio mirare, spuse Small între o îmbucătură şi o înghiţitură de cafea, aşa lucrează totdeauna Black Bart. Înainte de-a ataca, iscodeşte câmpul de luptă în toate amănunţimile.

— Câmpul de luptă? repetă speriat avocatul. Se înec ă cu înghiţitura, şi-l apucă o tuse aşa de violentă că Robby trebui să-l bată pe spate. O expresie groaznică! se plânse el. Nu-ţi poţi alege cuvinte mai puţin sângeroase?

— Dă-i pace, zâmbi Robby. E un om aspru al Vestului sălbatic.

— Vestul sălbatic? ţipă avocatul ca o fecioară isteric ă. Aşa ceva nu există! Aici e Chicago, New York! Mai r ău nici acolo nu se pot petrece lucrurile! Atacuri, împu şcături, jafuri ziua-n amiaza mare – zeci de morţi – sute de răniţi – *Great Lord*! Ha!... exclamă el,trecând peste

frunte cu o batistă de culori ţipătoare. Nu mai rămân un minut. Trebuie să plec urgent la Old California, altfel mi se trage moartea de aici.

— Ei, aşa de grav chiar n-o fi. Te duci şi d-ta, Small, sau îl conduc eu?

— Stai d-ta aici. Dacă nu-i vreo piedică, sunt ast ăseară înapoi la mină.

— *Well*! Nu uita de testament, Mister Doolittle.

— Bine că-mi amintişi. Da, zău, cât pe aci să şi uit.

Făcu o sută de fasoane pregătitoare, făcu atenţi pe cei prezenţi asupra seriozităţii şi solemnităţii momentului, examină cu atenţie actele de identitate ale lui Robby şi în sfârşit citi testamentul.

Erau numai câteva rânduri. Samuel Bothwell îl lăsa pe nepotul său Robby moştenitor universal exprimându-şi speranţa că tovarăşul său Small îi va fi tânărului moştenitor un tot atât de bun prieten cum îi fusese lui.

Robby îşi băgase mâinile-n buzunar.

— Sărmanul unchiul Sammy! Cum i-a fost dat să sfâr şească. Nici n-aş fi visat aşa ceva. Socot însă că am să dau eu de ucigaş... sau mai bine zis voi face tot ce este omeneşte cu putinţă să dau de el. Şi atunci spânzur ătoarea o să-l mănânce pe mişelul, care-l omoară pe un bătrân pe la spate. Ei, d-ta ţi-ai făcut datoria şi vezi de nu-mi face o socoteală prea pipărată. Înainte să mi-o prezinţi gândeşte-te bine. Cu cât va fi mai moderată cu atât mai mare va fi zelul meu de-a smulge din mâinile banditului cele două sute de dolari ai d-tale.

Avocatul strânse înfuriat servieta cu actele sub braţ şi-şi trânti pălăria în cap. Ochii îi scăpărau cu răutate.

— Văd că te amuzi pe socoteala mea! Aşteaptă, a şteaptă numai *by Jove*, îţi va pieiri râsul curând, curând. N-ai să fi primul *greenhorn* de la oraş care şi-a

lăsat copitele în aceste meleaguri!

Şi se năpusti afară, trântind uşa.

Robby se sculă încet. Se scărpină pe după ureche.

— Ei, drăcia naibii, ce l-a apucat pe Xenokrates al nostru?

Small cotrobăi prin dulap, scoase la iveală un revolver şi şi-l vârî în buzumar.

— Dă-i pace. Bătrânul e un zgârie brânză de pomină. Pentru cele două sute de dolari, îţi poartă pică personal ă. Îl cunosc îndeajuns. Doolittle de zgârcenie îşi mănâncă de sub unghii. Singurul lucru ce şi-l îngăduie e tabacul.

— Caragios personaj! râse Robby. N-am ce zice – de pus la muzeu!

Small plecă împreună cu avocatul la Old California. Robby vizită mina, motoarele, instalaţiile electrice. Şeful lucrărilor îl conduse prin galerii şi-i arăta probe de cuarţ, precum şi două vine strălucitoare de aur, groase cât degetul, descoperite abia acum câteva ore, şi care stârniseră un entuziasm nespus printre lucr ători. Căci asta aducea salarii suplimentare! Small nu era cărpănos, ceea ce se potrivea perfect cu vederile lui Robby.

Spre seară, Small se întoarse din oraş cu şeriful, în vederea anchetei. Puţin după aceea sosiră şi Parker şi Pott.

— Ce-i băieţi, îi întâmpină Robby, faceţi nişte mutre de înmormântare. N-aţi descoperit nimic, pesemne?

— Ai o privire teribil de pătrunzătoare, îl ironiză Hein Pott.

— A, totdeauna asta a fost partea mea tare, îi zâmbi prietenos Robby.

— Strălucirea ta ca rege al arginitului din Nevada începe bine, n-am ce zioe. Abia de-o zi eşti la mină şi ţi

se şi fură un bolovan de argint. Nu-i o glumă bună asta, băiete?

— E şi părerea mea. E o lovitură grea, dar dacă am v ărsa pentru asta o singură lacrimă, am fi nişte idioţi.

— Perfect! Tot respectul pentru Black Bart! Ăsta e un meseriaş, cu care face să te lupţi. Nu un găinar, un borfaş, ci un bandit, trecut prin ciur şi prin dârmon.

— Posibil, întâmpină Nick Parker. Dar dacă e chiar a şa de isteţ cum presupui, rămâne de văzut. Eu sunt de părere că se pricepe să folosească toate posibilităţile şi că-şi are bârlogul pe-aici prin apropiere undeva.

— Ce te face să crezi?

— De ani de zile banda Black Bart bântuie ţinuturile Nevada, Utah şi Arizona. Le-au căzut probabil până acum în mâini milioane. Ei răsar ca din pământ şi dispar tot atât de misterios. Întocmai ca şi azi. Urmele duc în munţi şi, deodată, dispar. Terenul stâncos nu las ă să se întipărească urme. Totuşi, tot ar trebui să se vadă ceva, ici colo. Vreo zgârietură pe pietre, bucăţele de piatră sfărâmate de copite. Dar nu se descoperă nimic de acest fel. Deci...

— Poveste veche, mormăi Small.

— Asta e o enigmă, da, recunoscu Robby. Ticăloşii, undeva trebuie să-şi aibă o ascunzătoare, fireşte. Că doar nu au aripi. Aici ai dreptate, Nick. Dacă bârlogul lui Black Bart e undeva prin apropiere,trebuie să poată fi găsit. Recunosc, fireşte, că cere o muncă îndrăcită. Probabil că tâlharii au înfăşurat copitele cailor cu cârpe sau au pentru acestea nişte galoşi speciali de piele, care se pot încălţa în câteva secunde.

— Cam aşa trebuie să fie, admise Nick. Cine mai tr ăieşte prin împrejurimi?

— Nu-i prea lesne de spus, spuse Small pe gânduri. Sunt ceva căutători de aur prin munţi; la Pic Mormon

şade un tânăr milionar cu soţia lui. Pe cât spun s-au s ăturat până-n gât cu viaţa marilor oraşe şi le e dor să se-ntoarcă la natură... Şi mai e pe-aci şi bătrânul Gaynor, care cică e cam într-o doagă. Şi fiica pare pu ţin sucită. Are un jaguar ca şi câine de pază.

— Un jaguar îmblânzit?

— *Well*. L-a găsit ca pui de numai câteva săptămâni şi l-a crescut mare. Bestia nu se dezlipeşte de ea. Vă închipuiţi că trebuie să fii cu ochii-n patru. Nu e vreun motiv legal, ca să se îndepărteze bestia, d-le şef?

— Câtă vreme nu pricinueşte niciun rău, nu. Şi până acum nu s-a auzit de aşa ceva. Îndată ce aş primi o plângere motivată, va trebui să împuşc fiara.

— Ei da – asta e lucru secundar. Altfel, n-avem nicio legătură cu Gaynorii ăştia.

— Cine e acest Gaynor? se informă Nick Parker.

— De, spuse Small, pus pe gânduri, ce face, nu prea ştiu. Trebuie că are bani, că se ocupă niţel cu vân ătoarea şi o mai fi căutând printre timp şi aur.

— Locuieşte de mult aici?

— De cinci ani. Cassandra lui era atunci o copiliţă mică, un adevărat drăcuşor negru şi focos, leit taică-s ău. Frumos bărbat, dar ursuz ca moartea. Nu ştiu ce l-a gonit în singurătate. Nu-i treaba mea.

O ideie ciudată îi trecu, prin cap lui Nick Parker.

— Cum îi mai spune pe numele mic?

— John B., spuse Small.

— B.? Barton? spuse Nick, pe gânduri.

— Mii de draci! exclamă Hein Pott agitat. Barton? Bart? Black Bart? Asta ar fi prea...

— Prea frumos, ca să fie adevărat, răspunse Robby. Pe fata asta cu jaguarul îmblânzit trebuie s-o văd. O idee bună, zău. Oameni care ies puţin din cadrul obi şnuit, mă interesează grozav. Ce credeţi, ce impresie

are să facă Robby asupra acestei îmblânzitoare de jaguari? La New York mai nu trebuia să ies în stradă, atâtea inimi zdrobite presăram în calea mea. Nu puteam ieşi decât seara, în trăsură închisă.

Nick zâmbi.

— Robby Bothwell, renumitul sfarmă-inimi din New York, aiurează după o fetişcană, pe care nici nu o cunoaşte încă! Nu te amoreza, *boy*, asta ar fi cea mai mare prostie ce ai putea-o face.

— Da, în caz că John B. Gaynor ar fi Black Bart! complectă Robby. Şi asta până acum încă nu e de dovedit cu nimic. Ce însemnează acest B. idiot? Nimic! Că Gaynoir e negru ca un diavol – hm, ce-are a face? După a mea părere, Black Bart nu ni s-ar aşeza chiar sub nasul nostru.

— Despre aşa ceva poate fi vorba numai indirect. Pe cât ştiu, a vizitat acest ţinut pentru prima oară. Undeva, la urma urmei, tot trebuie să-şi aibă un loc de locuit.

— Ce tată de familie duios, mormăi Hein Pott.

— Rămâne deci aşa, reluă cuvântul Nick Parker. Va trebui să căutăm a stabili dacă Gaynor are sau nu ceva de-a face cu Black Bart. Tu, dinspre partea mea, poţi s ă-ţi încerci şi tu norocul. Dacă întâmplător ne-am întâlni acolo, nu ne cunoaştem.

— *All Right*! Robby se bucura nespus de aventură. Să mă joc aşa oleacă de-a detectivul şi westmanul e cât se poate pe gustul meu!

— Westman în frac şi clac! chicoti Hein Pott.

— *Nevermind*! încheie Robby cu un gest larg.

* * *

În dimineaţa următoare Nick Parker şi Hein Pott porneau călare în munţii Mormon-Mountains, pe când şeriful cu Small, Robby şi mai mulţi mineri cercetau prin împrejurimi, dispunând ca şi din alte localităţi să se caute persoane ce dau de bănuit.

După câteva ore westmenii deteră de o mică fermă. Puseră diferite întrebări, ferindu-se a bate la ochi, dar nu aflară mai nimic. Spre seară ajunseră la cabana lui Gaynor şi o observară câteva minute. Nu se arăta nimeni. Numai un fum subţire urca din horn. În şopron stăteau, doi cai.

Când westmenii voiră să se apropie de casă, se văzu apropiindu-se din partea opusă un călăreţ. Descălecă, î şi întinse bine oasele şi apoi bătu în uşă.

Trecu un timp până se deschise. Small într-adevăr nu exagerase. Nick Parker şi Pott văzură cea mai frumoas ă şi sălbatică fată ce întâlniseră vreodată.

— Aha, Cassandra, fată de bandit.., sau înger negru f ără de prihană, mormăi Pott. Da, zău, Nick, în fata asta e ceva.

— Nici vorbă, aprobă Parker. Depinde numai ce e în ea.

— După chip – dracu'!

— Se prea poate.

Călăreţul străin scoase pălăria cu borul mare.

— *Hello*! salută el, vădit uimit şi tare impresionat. Vreau s-ajung la South Coppermine. Pân-acolo mai sunt cincisprezece poşte. Pot căpăta la dv. adăpost pe noaptea asta?

Ea îl privi cumpănind.

— Desigur, admise ea. Calul îl puteţi adăposti în

şopron.
Cassandra merse cu străinul la şopron. Străinul aruncă o privire spre casă.
— Locuiţi singură, Miss?
— Nu chiar singură.
— Vă place să vorbiţi în ghicitori! zâmbi el.
— Depinde.
— Răspunsul acesta e încă una. „Nu chiar singură!” Aşadar, aveţi un... staţi puţin, Larry Moorfield e de obicei bun ghicitor... un câine? Am ghicit?
— Pentru a ghici aşa ceva nu trebuie prea multă agerime, râse Cassandra şi Hein Pott în ascunzătoarea lui, stabili că ea ştia să râdă fermecător. Dar regret că trebuie să te dezamăgesc. Nu e un câine ci... n-are importanţă!
El deshămă calul şi-i aruncă o grămadă de coceni de porumb.
— Nu-i o plăcere să locuieşti aşa singurică în locul acesta aşa pustiu, spuse el.
— Sunt deprinsă.
— Nu vă plictisiţi când şi când?
Ea îi privi cu ochi mari.
— Plictiseală? protestă ea. Numai oamenii proşti se plictisesc în singurătate.
— Scuzaţi-mă, spuse el, încurcat. Nu m-am gândit la asta. N-am voit să vă jignesc.
— Nici nu o iau ca o jignire.
— Permiteţi încă un cuvânt. Miss – dacă sunteţi singură în casă, ar fi poate mai bine, să rămân afară. Nu mă jenează să petrec o noapte sub stele. Sunt un vechi miner şi prospector şi deprins cu astea. Dar întrucât crezusem...
Încet se înapoiau spre casă.
— Mi-aţi cerut găzduire şi o veţi căpăta, spuse

Cassandra calmă. Asta e aşa ceva de la sine înţeles că nu trebuie să mai stricaţi o vorbă pentru asta. De sunt singură sau nu, nu are aici, nicio importanţă.

Conduse pe musafirul ei în camera de locuinţă.

— Mulţumesc! Acestea sunt cuvinte prietenoase, r ăspunse el. N-am să vă incomodez prea mult. Merinde am destule la mine. Ce mi-aţi mai putea da ar fi poate o ceaşcă de ceai sau de cafea. Hm...?! Se opri în mijlocul încăperii şi adulmecă aerul. Comic! nu mi-o luaţi în rău, Miss, dar miroase aici întocmai ca într-un circ.

— Asta e jaguarul, spuse Cassandra pe un ton indiferent. Noi ne-am deprins cu asta.

— Cum – ce?! făcu o mutră surprinsă, străinul.

— Jaguarul! repetă Cassandra.

Eli râse nervos.

— Un adevărat jaguar matur... şi liber?

— Vrei să-l vezi? întrebă ea zâmbind.

— De ce nu – dacă ascultă de d-ta.

Ea deschise uşa. Jaguarul pândise, lipit de uşă. Se întinse şi-l privi clipind pe bărbatul, care ţinea mâna pe revolver.

— Frumos animal. Păcat, dacă ar trebui împuşcat.

— E blând. Poţi să-l şi mângâi... îşi arată ghiarele numai când sunt atacată.

Străinul râse nervos.

— Nici nu mă îndoiesc.

Cassandra închise iar uşa. Oaspetele se aşeză. Ea aduse o cană cu cafea şi se aşeză şi ea la masă.

— O aşa plăcută societate mi-aş dori cât de des, spuse el, mestecând voiniceşte nişte pastramă. Dar numaidecât băgă de seamă că spusese ceva nelalocul lui, începu să se bâlbâie, tăcu şi se ocupă de mâncarea lui. Privirile Cassandrei nu se desprindeau de pe el. Era

încă tânăr şi avea un obraz ras, neted şi frumos.

După ce se sătură, o privi. Faţa lui căpătă o expresie ciudată de tot.

— Ştii, Miss, ce caut în munţi? începu el rar şi r ăspicat.

— Aur probabil.

— Asta s-o facă proştii. Eu nu sunt din aceştia. Mă aflu aici pentru, d-ta, Miss Cassandra Gaynor – numai pentru d-ta!

Apucă în acelaşi timp masa cu amândouă mâinile şi o răsturnă. Mlădie, Cassandra sări într-o parte. Fusese totuşi atinsă, se poticni şi, dintr-un salt, străinul se n ăpustise asupră-i sugrumându-i gâtul atât de violent că era s-o sufoce.

Ea se luptă, se răsuci şi izbuti să scoată un strigăt horcăit.

Jaguarul răcni de-alturi. Laba îi căzu pe clanţă. Uşa se deschise. Ca fulgerul străinul sări, o trânti la loc şi o-nţepeni cu un scaun.

Jaguarul făcea un tărăboi turbat. Enigmaticul străin nu se mai sinchisi de el. Înainte ca fata să fi fost bine pe picioare, o trânti iar jos şi-i legă brutal mâinile şi picioarele.

— Aşa! spuse el mulţumit. Mi-ai dat de furcă, diavoli ţo. Dar a mers. Mai lesne decât credeam. *Come on*!

O târî pe Cassandra după el afară, îşi înşeuă calul şi porni, cu prizoniera lui, în galop prin noapte.

În cabană jaguarul răgea, răcnea, urla.

Cu o mână de fier, Nick Parker îl reţinu pe Hein Pott.

— Nicio prostie, băiatule! O ocazie ca asta nu ni se mai prezintă altădată. După ei! Pinteni calului!

— Vasăzică Gaynor nu-i Black Bart?! – bombăni Pott înfundat.

— Răbdare!

Westmenii goneau după răpitorul necunoscut. Până dimineaţa ţinu urmărirea, care puse la cea mai mare încercare dibăcia şi isteţimea lui Nick Parker. Caii erau uzi de sudoare şi se poticneau mereu, istoviţi.

Coliba străinului era pitulată între stâncile de pe malul lui Virgin-River. Lângă intrare se vedeau tot felul de unelte, ca târnăcoape, tigăi şi ciururi.

— Căutător de aur! şopti Pott. Individul nu are nici în clin nici în mânecă, pe cât pare, cu Black Bart. E la mijloc aici vreo chestie personală.

Nick Parker nu dădu niciun răspuns.

Necunoscutul îşi lăsă calul pe un petec de pământ cu o iarbă săracă şi o târî pe Cassandra în colibă. O aşeză pe un scaun şi-i tăie cureaua ce-i lega picioarele.

— Cred că nu mai e nevoie să te previn să stai liniştit ă, mârăi el, şi se apucă să încingă un foc în vatra primitivă. Lucra îndemânatic. Sparse ca la o jumătate de duzină de ouă într-o cratită, tăie bucăţele de slănină peste ele şi în câteva clipe, se răspândi un miros care aminti Cassandrei că de ieri după-amiază nu mai mâncase nimic.

— *Allright*! exclamă el după câteva minute, puse tigaia pe masă şi puse şi câteva felii de pâine alături. – Aşa, coniţă, mâinile nu ţi le dezleg. O să trebuiască să admiţi, să-ţi dau eu să mănânci.

Cassandra nu se sinchisi de asta. Îi era foame, încăp ăţânarea şi stomacul gol nu se-mpacă. Se mai şi lingea pe buze. Căutătorul de aur sau ce-o fi fost (aseară doar susţinuse că numai proştii caută aur) dădu de câteva ori din cap admirativ. Când cratiţa fu goală, o întrebă dacă îi mai era foame. Cassandra scutură negativ din cap.

— *Well*, spuse el şi se plecă mulţumit pe spetează, asta am rezolvat-o. Suntem sătui amândoi şi în dispozi

ţii paşnice. Socotesc deci, că momentul e favorabil să-ţi pun o anumită întrebare.

— Dă-i drumu1!

— Unde e locul aurifer al lui taică-tău?

— O întrebare ca asta n-o poate pune decât un tâmpit.

— După părerea ta! Înainte de toate aş vrea să-ţi pun în vedere că: Nimeni nu ştie unde te găseşti! Te pot face să dispari fără de urmă. Afară de asta sosesc îndată nişte băieţi, care ţin grozav să cunoască r ăspunsul la chestia asta. Şi – ceea ce este principal – vom căpăta acest răspuns. Suntem hotărâţi să nu lăs ăm nefolosit niciun mijloc! Niciunul. Socotesc că nu e nevoie să vorbesc mai pe şleau.

Faţa oacheşă a Cassandrei păli. În jurul gurii ei zvâcni dispreţ.

— Da, într-adevăr, nu e nevoie.

— Tu nu ştii cine sunt?

— Nu.

— Vasăzică nu mă recunoşti?

— Ceva din faţa ta netedă de tâlhar îmi pare cunoscut. El rânji.

— Din noaptea trecută. Nu m-am putut reţine să nu descarc câteva gloanţe în mijlocul pălăvrelii voastre...

— A! acela eşti!

Mai mult nu spuse Cassandra.

— Vezi că mi-a fost lucru lesne să pun mâna pe tine, continuă cu satisfacţie banditul, şi-l puteam lungi cu un glonte şi pe cotoiul tău de pază. Ce tapaj turbat o fi f ăcând acum, hi-hi! Chicoti, îşi turnă un pahar de whisky şi tăcu.

— Ei, cum stăm? întrebă el după câtăva vreme. Te-ai răsgândit?

— Nu-i nimic de răsgândit, răspunse ea fără a-l privi.

— Taică-tău e plecat de opt zile, vorbi el apăsat şi ţintind-o cu ochi sfredelitori. E dibaci al naibii în ştergerea oricăror urme. De trei ori l-am urmărit şi a intrat ca în pământ. Foarte firesc deci că ne-am pierdut răbdarea şi am văzut de fiică-sa. Ne-a cam încurcat jaguarul. Dar am luat chestia asupra-mi. Doream să le servesc băieţilor ca o surpriză problema gata dezlegat ă. Prima tentativă a dat greş, pentru că s-a nemerit ca doi caraghioşi să aibă mai mult noroc decât minte. A doua a reuşit. Fără a vârsa o picătură de sânge, fără pif-paf-uri şi alte gălăgii, iacă-te în coliba mea, drăguţă pradă. Dacă ai un pic de creier în căpşor, n-ai să te mai superi să răspunzi la ce ne interesează. Propunerea mea e într-adevăr amabilă. Dacă îmi spui tot ce vreau să ştiu, te las liberă să pleci.

— Îndată? îl ironiză ea.

— Fireşte că numai după un anume timp.

— Să zicem că vorbesc. Ce se întâmplă cu tatăl meu? El nu e omul să-şi cedeze locul de bună-voie.

— O, asta las-o pe seama noastră! Mai întâi se duce acolo unul de-ai noştri şi-i aduce un mic bileţel din partea ta – bună ideie, nu? Ei, şi restul se rezolvă de la sine.

Cassandra zâmbi.

— A, aşa! Voi singuri nu sunteţi proşti, vorba ta, să v ă daţi osteneala să căutaţi aur. Spionaţi pe alţii şi c ăutaţi să le smulgeţi rodul muncii lor!

— Isprăveşte cu vorbele umflate, spuse el brutal.

— Ascultă, *boy*! Spuneai să fiu cuminte. Dacă „cuminte” numeşti tu, nu numai să-mi trădez părintele, dar să-i şi asigur, câteva gloanţe în cap, apoi eşti nebun.

— Hm – faci pe năbădăioasa! Bine. N-o să mai flec ărim mult. Suntem câţiva draci împieliţaţi hotărâţi la

orice! Nu-ţi închipui că o să avem vreun pic de milă de tine. Te găseşti în puterea noastră ca un biet suflet în ghiarele diavolului. Soarta ta e pecetluită dacă nu deschizi guriţa.

Cassandra ridică din umeri.

— Pecetluită să fie, spuse ea indiferentă.

— Ai o căpăţână, afurisit de îndărătnică, fată! Dacă o s-o mai ai şi mâine, tare mă îndoiesc.

— Las’ pe mine!

El trânti cu pumânul în masă şi răcni la ea:

— Ce-ţi închipui, căţea neagră! Crezi că dăm două parale pe obrazul tău şi că o să te hrănim dându-ţi la bot, până ţi-o plăcea ţie să spui ceva? Nu! Ai să vorbeşti – şi chiar în ceasul ăsta, mă jur!

Ochii Cassandrei scăpărau scântei.

— Tonul ăsta îmi place mai tare! răspunse ea aprinsă. Căci îmi arată adevărata ta mutră de bestie criminală, care-mi face scârbă ca o hienă împuţită. Piei din ochii mei, potaie râioasă – că altfel intru în păcate!

El holbă uimit ochii la ea.

— Oho! Oho! De-astea-mi eşti! bolborosi el, uluit o clipă. Apoi însă furia lui nu cunoscu margini. Voi s-o înhaţe. Un răpăit de copite îl opri şi-l făcu să sară la fereastră.

— Iată-i! Vin! exclamă el bucuros şi rânji spre Cassandra. Ha-ha, acum să vezi, ce te aşteaptă!

Smuci uşa şi ieşi afară.

— *Hello*, căpitane! strigă el, făcând semne.

Erau patru călăreţi, galopând întins spre colibă.

— *Hello*! i se răspunse. Cine eşti? Nu-mi vine a crede – tu, Ned? Te-ai schimbat straşnic la faţă. Ce-i cu tine?

— Închipuiţi-vă, băeti, mi-am mai încercat încă o dată norocul şi am izbutit de data asta.

— Dar bine, unde ţi-ai lăsat barba, Ned? hohoti unul

din ei privindu-l mirat.

— Am jertfit-o. Ras, tuns şi frezat – ca să reuşesc.

— Ce să reuşeşti? se amestecă încă unul în vorbă.

— În chestia cu Cassandra Gaynor! Presupun că am impresionat-o grozav pe mâţa neagră. Nu mă mai cuno ştEAM nici eu singur. Hi, hi, n-aveam idee ce băiat fercheş se ascundea sub barba mea. Pe scurt vorbind, îi făcui o vizită fetei şi am adus-o pe şaua calului. Intra ţi şi priviţi cu ochii voştri pasărea rară.

Le-o luă grăbit înainte,trecând pragul.

Un răcnet furios răsună dinăuntru. Vlăjganii năvăliră prin uşa deschisă.

— Ce s-a ntâmplat? Unde-i fata?

— A zburat, bat-o D-zeu! scrâşni Ned. Dar cum dracu s-a putut. Aici, pe scaunul ăsta şedea şi a pierit, parcă s-a topit!

— Ascultă, ne-ai minţit. Ai vrut numai să te grozăve şti!

— Lăudăros afurisit! Îţi râzi de noi?

— Ba minţi tu! răcni Ned, tulburat de ciudă. Dacă, mai spui o vorbă îţi culegi dinţii.

— Era legată?

— Da, cu mâinile la spate, cu o curea.

— Aici pe scaun şedea?

— Da. Şi nu înţeleg.

— Taci! O să vedem îndată. Prin faţă nu putea ieşi. Ar fi trebuit s-o vedem. Aşadar numai pe dincolo.

— Dumnezeule mare! ce vorbeşti? strigă Ned îngrozit şi se năpusti spre încăperea a doua care avea o ferestruie. Se aplecă în afară. Dedesubt, în adâncime ameţitoare, spumega Virgin-River în patul lui stâncos.

Banditul era alb ca varul, când se întoarse.

— Nu există altă explicaţie. S-a aruncat în prăpastie! bolborosi el cutremurat.

— Crezi? nu se leapădă cineva aşa lesne de viaţă, când e tânăr. Că a escaladat ferestruica, e sigur. Că s-a aruncat în torent, mă îndoiesc. Da, boys, chiar foarte tare mă-ndoesc!

— Nu văd altă... E aici încă atâta loc, că ar putea sta una lângă alta o duzină de persoane. Şi unde există un asemenea drum comod spre viaţă, nu alegi drumul morţii. Puteţi doar pricepe asta, nu? – Veniţi şi voi după mine – om vedea acolo ce s-a făcut. Îmi pare rău, Ned, că trebuie să te dojenesc, că ai lucrat uşuratic ca un *greenhorn*. Zici legată – ei, da. Dar dacă ai fost atât de delicat ca să-i laşi picioarele libere, s-o fi legat cel puţin de scaun. Vădit atunci, că o mai găseam aici... Hm! ia s ă vedem – aici trebuie să se fi refugiat, pe când vorbeam cu toţii în faţa casei. Toţi dracii, băieţi! Urma unei cizme! priviţi, aici! Fata a fost eliberată!! Un moment uluiala îi tăie graiul. Apoi se desmetici şi scrâ şni: – Să fugim! Altfel dăm de dracu’!

* * *

— Cunosc un mijloc ca să fac imposibil orice furt, spuse Robby.

— Sunt tare curios, rânji Small.

— E simplu. Topim argintul şi aurul în bare.

— Asta se şi face.

— Dar nu aşa cum gândesc eu, întâmpină Robby cu un aer important. Barele, în mărimea lor de-acum, le poate băga orice copil în buzunar. Nu, dragă Small, trebuie să le dăm o greutate de două pân-la trei sute de kilograme. Să poftească dumnealor să le mai ciordească. Au să plece ca nişte dulăi plouaţi.

Ideia asta îl amuza nespus, Small îşi lăţi gura până la un aşa zis surâs.

— E o propunere cât se poate de simpatică, ironiză el. Şi cum ai ajuns, mă rog, la ideea asta?

— În chipul cel mai simplu din lume. Eu mă socoteam urmaşul legal al unchiului meu. Era firesc să mă preocupe problemele miniere şi am înghiţit astfel o duzină de lucrări tehnice despre producţia aurului şi argintului, ca să nu stau acum aici ca viţelul la poarta nouă. Şi socotesc că aceste ale mele cunoştinţe căp ătate la iuţeală, fac totuşi figură bună. Întreabă, mă rog orice, şi-ţi dau un răspuns.

— Răspuns-răspuns, dar ce răspuns! chicoti Small amuzat.

— Vei vedea îndată, răspunse Robby cu ifos. Are careva din minerii noştri un picior artificial?

— Un ce?! întrebă Small, necrezându-şi urechile.

— Sau o barbă?

— Eşti un mucalit şi jumătate. La noi pe-aci nu se afl ă nici picioare artificiale nici bărbi veritabile.

— Regret. Am fi avut astfel la îndemână un mijloc de a face să dispară aur. Pe de-o parte în picior, pe de alta în barbă.

— În barbă? Small scoase iar un hohot sarcastic. Cum să ducă cineva aur în barbă?

— Suflându-şi praf de aur în ea, cu pompa preumatic ă.

— Şi asta ai citit-o undeva.

— Da. Şi e un fapt întâmplat. Şi anume în ţinutul Mother-Lode. Alţii duceau afară pulbere de aur pe sub unghii sau învăluiau mici pepite de aur în guma de mestecat în gură. La noi n-are să se întâmple aşa ceva, căci am citit toate tertipurile astea. M-a ros destul la inimă furtul de argint, cu care am fost întâmpinat. Face pentru fiecare din noi o pagubă de cincisprezece mii de dolari, munciţi în sudori. Şi metodele de transport nu-mi plac. De ani şi ani duceţi argintul în automobilul d-tale la Old California. Şi te însoţesc numai doi oameni. Nu s-a întâmplat niciodată ceva, deşi această condamnabilă uşurinţă adresează o provocare directă tuturor bandiţilor Nevadei. Dacă Black Bart ar risca un atac, ziua-n amiaza mare, ne-ar uşura şi de transportul următor de aur. O sumă rotundă de numai patruzeci, cinzeci de mii de dolari! Producţia minei este peste a şteptări de mare şi am merita să fim bătuţi dacă am mai ţine aurul şi argintul topit până atunci, o zi măcar mai mult decât trebuie, aici la mină.

— Chiar dacă am da barelor greutatea de două, trei sute de kilograme? îl tachină iar Small.

— Chiar dacă! Am o ideie, Small! O ideie simplissimă dar glorioasă! Că încă nu v-a dat în gând nu mă miră de fel, căci lumea de pe-aici e încă tare înapoiată... Cei de faţă, fireşte, se exceptează... Eu nu sunt absolut de loc de părere ca să se transporte aurul la Old California

în hodoroaga d-tale de tinichea, ci... cu un avion, şi direct la Carson City. Nu-i prea departe. Pentru un aparat de astea moderne, care face cu uşurinţă două sute cincizeci de mile, e o treabă de câteva ore. Şi riscul e aproape nul. Să presupunem că porneşte cu rabla d-tale. Pun rămăşag o sută contra unu, că vei fi atacat şi jefuit. Chiar cu trei sau patru însoţitori tot nu faci nimic.

— Până acum am avut noroc, susţinu Small.

— Mai mult noroc decât minte, îl îndreptă Robby. Nu te supăra, *old man*. N-am vrut să te jignesc, eu nu sunt în stare de aşa ceva, te rog să mă cunoşti de-acu înainte. Acum, dacă d-ta vrei să-ţi duci partea d-tale la Old California, eu nu pot să te împiedic. Eu sunt pentru mijloacele moderne şi-mi procur un aeroplan.

— Vorbeşti parcă siguranţa ar fi sută în sută cu aeroplanul. Uiţi că nu demult, John Brant s-a prăbuşit în Mexic, doborît de un pirat al aerului, care i-a prădat produsul minei.

— *Nevermind*! Aşa rămâne. Îmi cumpăr un aparat. Şi chiar mâine încă, poate fi aici.

— Ştii să zbori?

— Asta-i o jucărie la feciorul lui tată-meu! se grovăvi Robby, lăudăros. Am chiar un mic aparat de sport şi de fiecare sfârşit de săptămână zburam la Honolulu.

Small rânji până la urechi.

— La vorbă nu te-ncurci. Să te vedem şi la treabă. M-aş bucura.

— E-n regulă, vasăzică. Transportăm argintul.

— Nu, nu, se scutură Small. Eu rămân la automobilul meu. E lucru încercat. D-ta du-ţi partea d-tale la Carson City şi cu balonul stratosferic, dacă crezi că e mai bine.

— Dar bine, Small, faci o nebunie! Ce-i opoziţia asta? Un avion e ...

— Tot atât de sigur ca un mormânt. Ia d-ta caleaşca d-tale aeriană; eu rămân la vechiul meu Ford, spuse Small cu încăpăţânare. Om vedea cine o să ajungă mai bine.

— D-ta, în orice caz, nu, întâmpină Robby cam înciudat... Uf! îşi zicea el, ce hahaleră demodată! La urma urmei, dacă vrea să-şi piardă argintul lui, facă-şi de cap!

Small îi clipi şiret din ochi.

— Ştii ceva? Hai să facem o probă de lămurire. Eu merg cu maşina mea şi d-ta îţi cumperi un avion – bine-nţeles nu în contul exploatării comune.

— Fie şi aşa, cedă Robby. Dar trebuie să recunoşti că modul de transport de până acum era absolut periculos. Numai o minune că nu aţi păţit-o încă. Chiar de neînţeles. Bandiţii nu se dau înapoi să atace transporturi de căi ferate, distrug şinele, aruncă în aer locomotive, manevrează cu granade de mână, revolvere,
mitraliere, cum umblăm noi cu stiloul de scris. Câte victime nu au făcut în ultimii ani? Toate astea se pot evita.

— Transporturile atacate erau asigurate.

— Şubredă scuză. Noi nu suntem asiguraţi şi am pierdut treizeci de mii de dolari. Unei asemenea primejdii nu mă expun a doua oară. De acum încolo nu se mai aşteaptă până se adună o sumă mai mare, ci stabilim un maximum de douăzeci de mii de dolari. Şi aceştia îi duc eu la Carson City.

Small încruntă sprâncenele stufoase. În ochi îi scăp ărau fulgere.

— Ce-ţi închipui d-ta, la adică? spuse el abia mai st ăpânindu-se încă. Abia ai mirosit niţel cu nasul pe-aici şi crezi că ştii toate celea mai bine ca mine, care mă

frec cu mina asta de douăzeci de ani?

— Nu este vorba nici de ştiut mai bine sau nu. Punctul de bază este că suntem tovarăşi. Şi că eu am drepturi egale cu d-ta.

— Perfect exact. D-ta rămâi la punctul d-tale de vedere, eu la al meu, pe care experienţa mea mi l-a dovedit ca fiind cel mai practic. Fiecare îşi duce la banc ă partea lui, în modul ce-l crede mai bun.

— Ne învârtim pe loc, văd, ca nebunii. Căci unuia din noi îi cam lipseşte o doagă. Ori d-ta ori eu. Presupun că cel mult până mâine se va alege care e acela. *Bye, bye*!

Robby trecu în biroul mic şi luă receptorul telefonului. Era mai mult un gest mecanic. Căci de-o s ăptămână nu se mai putea stabili nicio legătură. Se stricase pesemne ceva la vechitura de aparat sau de-a lungul firului. Robby învârtea manivela ca la flaşnetă. Spre uimirea lui se vesti aproape imediat o plăcută voce femeiască. Asta era muzică pentru urechile lui, care trebuiseră să se lipsească de atâta amar de vreme de asemenea sunete delicate.

Peste cinci minute se aplecă afară pe fereastră. Small trecea prin curte.

— *Hello*, Small! îi striga Robby. Am plăcerea să-ţi comunic noutatea senzaţională.

— Ce anume?

— Avionul e peste o oră aici. Pune să se facă toate pregătirile.

Small dădu ursuz din cap, bombăni ceva şi rămase locului pe gânduri.

Robby era în dispoziţie de sărbătoare. Mai privi odată mica dar greaua grămadă de bare de argint şi aur, îşi frecă mâinile şi zâmbi:

— Peste o oră pornim, Small. Hai să pariern că ai să

ai o pană îndrăcită.

— Mulţumesc! Nu mă bag decât în afaceri sigure, r ăspunse el uscat.

— Păcat! Ţi-aş fi câştigat cu plăcere o sută de dolari. Mi-a cam secat contul. *Nevermind*!

— Parker şi Pott lipsesc de trei zile. N-ai idee unde-or fi întârziat?

— Nu ştiu mai mult decât d-ta, spuse Robby. Îşi înfundă mâinile-n buzunare şi începu să fluiere sentimental melodia: *Oh baby, you are my Sweetheart*!

— Şi nu eşti îngrijorat?

Robby îşi întrerupse îndeletnicirea muzicală, păru a c ăuta ceva interesant pe întinderea cerului şi răspunse apoi:

— Câtuşi de puţin! Dacă ar fi alţii decât ei – poate. Aşa însă ştiu absolut sigur că au găsit o urmă şi că nu vor s-o slăbească până n-or interna banda acolo unde i se cuvine. Înţeles?

— *Yeah*! mârăi Small, scuipând. Socotesc numai că exagerezi capacităţile amicilor d-tale.

— Am motivele mele s-o fac.

— Nonsens! bombăni Small, dând să plece.

— Un moment! îl opri Robby. Ia spune, Small, cunoşti doar destul de bine pe toată lumea din această faimoasă regiune, nu?

— De când îţi place aşa de mult pe aici, că-i acorzi titlul de faimoasă acestei regiuni din preajma Virgin-Minei?

— De azi, scumpe Small. Sau calculat mai precis – de nouăsprezece minute încoace. Precum ai observat, poate, ne putem iar pune în legătură telefonică cu lumea din afară. Frumoasă invenţie, zău,telefonul.

— Nici vorbă – şi mai departe? Small nu înţelegea

încotro bătea, la drept vorbind, Robby. Dai târcoale chestiei, ca pisica fripturii prea fierbinţi.

— Potrivit cu sexul meu, ar trebui să spui cotoi, îl îndreptă Robby cu indulgenţă, dar indiferent. Ascultă, mai bine, Small, despre ce „friptură” e vorba. Am auzit la telefon o voce... o voce, îţi spun, care m-a răpit, care, dacă nu aş fi trecut de vârsta prostiilor, m-ar fi inspirat să compun poezii de primăvară!

Small nu clinti o fibră.

— Mai pe scurt vorbind, ai vrea să ştii de la mine cine e respectiva jună damă căreia îi aparţine acea voce?

— Exact, confirmă Robby. Constat, de altfel, că eşti capabil de eleganţe de stil.

— A, acestea şi le însuşeşte repede cineva în contact cu distinsa d-tale personalitate, întâmpină Small cu mutra cea mai serioasă. Cât despre juna făptură, ea se numeşte Pimpinella Peaster.

— Pimpinella sună splendid! se entusiasmă Robby. Peaster... poate mai puţin. Dar cine e de vină de numele lui!

— Nimeni. Aici ai perfectă dreptate!

— Şi – ahâm – cum arată persoana? Ce mai întrebi ca prostul. Admirabil, fireşte! O creatură cu o asemenea voce angelică trebuie să fie o capodoperă, o minune a creaţiunii!

— Crezi?

— Sunt convins! exclamă Robby patetic.

— *Well*! Aş vrea să-ţi cruţ o dezamăgire, dar nu am cum. Miss Pimpinella Peaster nu e nici tânără, nici nu a fost vreodată drăguţă. E mai degrabă uscată şi sucită ca un sfredel lung. E o gaiţă urâtă şi bătrână, limba cea mai flecăritoare şi mai rea din toată Old California. *Yeah*! apăsă Small. Dacă nu mă crezi, zbori repede cu aeroplanul cel nou, şi examinează capodopera.

Hahaha!

O şterse cu paşi grăbiţi.

Robby se uită după el cu sentimente aşa şi aşa. Un bâzâit îndepărtat îl făcu să ridice ochii spre cer, uitând complet de sperietoarea de Miss Peaster cea cu vocea de privighetoare.

Avionul ateriză în apropiere. Pilotul escaladă carlinga şi sări pe pământ. Robby îi scutură viguros mâna.

— *Howdy, howdy, boy*! exclamă el vesel. Asta-i aparatul comandat?

— *Well*, ăsta-i. Era întâmplător gata de zbor, şi aşa, am pornit-o imediat la Virgin-Mine.

Small şi câţiva mineri veniră fuga.

— Asta e? întrebă Small.

— Da, precum o vezi, spuse Robby cu mândrie. O pasăre frumoasă, repede! Câte mile face? se întoarse el către pilot.

— Două sute şaptezeci scot din ea. E tipul cel mai bun din Statele Unite. Extrem de mobilă; suportă orice comparaţie cu avioanele de vânătoare ale armatei. Cu instalaţie de radio. Două mitraliere pot fi montate imediat, dacă e nevoie.

— De ce nu direct două tunuri? făcu înţepat Small.

Pilotul îl privi uimit.

— Nu da atenţie d-le, interveni Robby. Dumnealui e un temperament cam iute, cam înţepător. Cum eu, în comparaţie cu dânsul, sunt un adevărat borcan de miere, domnesc între noi cele mai armonioase raporturi ce se pot închipui între doi colaboratori.

Small îşi arătă dinţii:

— Zănatic băiat ai ieşit! Old Sam nu era aşa. Nu-i semeni defel.

— O, încă de prin şcoală eram disperarea mătuşii, chicoti Robby. Dar nu face nimic. Iubeşte-mă cu

cusururile mele. – Ei, *boy*, ce zici, n-am putea face chiar îndată un zbor de probă?

— Imediat.

— Excelent.

Pilotul aduse cu el totul. Robby îşi puse pe loc haina îmblănită, casca pe cap şi ochelarii de protecţie.

— Ei, Small, spune drept, nu-l priveşti cu mândrie pe asociatul d-tale? Admite sincer, că aveai până acum o părere proastă despre mine. Ochilor ageri ai lui Robby Bothwell nimic nu le scapă...

Se căţără cu pilotul în aparat.

— Dă o raită şi pe la capodopera creaţiunii, Pimpinella, şi prezintă-i omagii! nu se putu opri Small s ă-i strige în urmă.

Robby nu se osteni să-i răspundă.

Motorul dudui. Avionul îşi luă avânt. Până să se frece Small la ochi, nu mai avu ce să vadă, auzi numai un zumzet tot mai slab.

Peste o oră maşina se lăsă iar lin în faţa casei.

Robby era entuziasmat.

— Small, Small, nu-ţi dă inima brânci să iei parte la zborul la Carson City?

— Îţi foarte mulţumesc, refuză bătrânul, n-am nicio poftă să-mi frâng gâtul.

— Nu te pricep, zău. Sau mai bine zis, te pricep prea bine. Împărtăşeşti prejudecăţile şi frica de aviaţie a multor oameni. Se citeşte de atâtea accidente, de avioane în flăcări, de cadavre mutilate. De fapt nu sunt în proporţie mai multe decât catastrofele căilor ferate sau navigaţiei. Aşa că tot acolo iese. Lasă, lasă, într-o bună zi tot ai să cedezi. Ascultă, Small, trebuie să trăie şti o asemenea senzaţie – să zbori deasupra norilor – singur, aşa, în nemărginirea spaţiilor, dezbărat de orice greutate pământească.

— Şi lovit din senin de-o insolaţie, îl întrerupse Small, batjocoritor. Slăbeşte-mă. Pe mine nu mă prinzi în colivia d-tale ca să-mi mănânci din colivă.

— Şi preferi să cloceşti în colibă, ca străbunii în caverne!... Bine, să lăsăm timp omidei să năpârlească şi să devină fluture. Eu sper că succesele expediţiilor noastre, vor face să-ţi crească şi d-tale aripi, încheie Robby cu o amabilitate ispititoare.

Small îi aruncă o privire piezişe şi neîncrezătoare şi se îndreptă spre depozit, ca să supravegheze înc ărcarea barelor.

Robby clătină din cap.

— Nici nu-ţi vine să crezi, că aşa puţintel metal să înf ăţişeze o asemenea valoare. O grămăjuie de argint şi câţiva pumni de aur – treizeci de mii de dolari!

Se întoarse spre aparat şi bătu zâmbind în metalul alb, lucitor.

— Faină cutie, sau „colivie”, cum zice moşu! Să nu fiu feciorul lui taică-meu, de mă las până nu-l iau cu mine în văzduh – şi mai curând decât îşi închipuie... Îşi vârî mâinile adânc în buzunare, ocoli de jur împrejur maşina şi se opri iar înaintea pilotului. – În fond un suflet bun, bătrânul, dar încăpăţânat ca un catâr.

— Nu sunteţi demult asociaţi aici la Virgin-Mine? întrebă pilotul.

— De câteva zile, abia.

— *Yeah* – de cele mai multe ori e aşa când se ciocne şte lumea veche de lumea nouă. Ori cedează una din p ărţi, ori se freacă şi se rod amândouă, că nu mai e de trăit.

— Aşa e, răspunse Robby pe gânduri. Ei, pe Small al meu, sper totuşi să-l pot pot da curând pe brazdă... Acum, d-ta cobori, şi preiau eu pilotarea avionului la Carson City, cu transportul barelor. Cum transportul

care merge cu automobilul la Old California e mai în primejdie, însoţeşte-l şi d-ta. Se poate să aveţi de furcă şi cu Black Bart.

Pilotul scoase un revolver mare de la subsuoară şi zâmbi cu tâlc.

— Bun, aprobă din cap Robby. Întrucât văd că încărcarea barelor s-a isprăvit, şi în automobil şi în avion – nu te mai reţin. *Good bye*!

— *Good bye*, Mister Bothwell.

Robby făcu un semn de salut către cei din automobil. Aceştia răspunseră şi ei cu un salut şi porniră. Robby se roti cu avionul o dată deasupra minei şi apoi zbură spre vest. În depărtare văzu automobilul mic-micuţ, ca o jucărie, urmat de un steag de praf.

Ce-a urmat apoi, sa petrecut în puţine minute.

Dinspre Mormon-Mountains se apropia un aeroplan în mare viteză. Nepăsarea lui Robby dispăru repede.

— Ce-i trăsnea prin cap nebunului de sus? Curat nebun! Dacă urma pe aceeaşi direcţie trebuie negreşit să ajungă la o ciocnire.

Un avion de poştă aeriană nu putea fi. Acestea aveau cu totul altă rută.

— Turbat! scrâşni Robby. Nu zău, părea anume că-l vânează!

El cârmi violent. De dincolo porniră nişte fulgerări neîntrerupte. Inima îi stătu o clipă lui Robby. O mitralieră! Un pirat al aerului!

Îi vâjăiră prin cap toate poveştile ce le citise şi auzise vreodată. Căpitanul Mors, misteriosul, care purta veşnic o mască neagră, fiindcă vrăjmaşul lui de moarte îi ştampilase pe frunte, cu fierul roş, un cap de diavol, sărbătorea în felul acesta învierea sa împreună cu alţi câţiva eroi ai văzduhului, ale căror aventuri fantastice le sorbise cu sete ca băiat – şi până la John Brant şi

piratul aerian al Mexicului.

— A, bandiţii! Pe toţi dracii din iad! De unde au putut şti blestemaţii – dar Robby nu avu vreme să gândească mai departe. Nu era un aşa de mare acrobat aerian, ca să fie în stare să dejoace intenţiile zburătorului inamic. Afară de asta nu avea altă armă decât un mic revolver.

Piratul aerian îl sili să aterizeze. Cu o repeziciune sinistră, Robby săgetă spre pământ. În ultima clipă putu opri motorul. Totuşi izbitura fu atât de puternică, că se auzi o trosnitură straşnică, aparatul se înfipse în bot iar Robby fu azvârlit cât colo, afară.

Nişte detunături surde îl smulseră din ameţeala lui. Se ridică clătinându-se şi puse mâna streaşină la ochi. Nu departe venea în goană un automobil, în care recunoscu, din prima aruncătură de ochi, Fordul lui Small. Şi aproape de tot, deasupra acestuia, vâjâia avionul duşman. Două, trei bombe explodară în preajma maşinii, care tresăltă ca o broască dar dispăru cu viteză mortala într-un nor de praf.

Avionul lăsă automobilul, descrise o curbă scurtă şi ateriză în apropiere.

Robby strângea din dinţi. Nu era o poziţie plăcută aceea la care se vedea expus. Şi mai mult decât asta îl sâcâia încă gândul reîntâlnirii cu Small, care avea acum toată îndreptăţirea să-şi râdă în voie de el.

Mitraliera fu îndreptată asupra lui. Un bărbat sări afară îndreptându-se în pas alergător spre el, pe când un altul mânuia ameninţător mitraliera din aparat.

— Fă-te că te rogi la cer! îi strigă străinul. Robby nu avu încotro şi ridică braţele-n sus.

Bărbatul legat peste faţă, îi scotoci prin buzunare, – ferindu-se să nu stea în linia mitralierei – scoase revolverul lui Robby şi-l zvârli dispreţuitor deoparte.

Robby îşi recăpătase aerele lui mucalite, deşi în el fierbea.

— *Hello, boy*, îl tutui el pe piratul aerului, voi bandiţii vă modernizaţi, nu glumă. Avea dreptatea prietenul meu Xenokrates. Aci nu mai e Vestul sălbatic, ci Chicago sadea. Fă-mi plăcerea şi spune-mi numai una la ureche: Unde se ascunde Black Bart? Că n-ai ideie ce dor mi-e de el.

— Gura, maimuţoi prost! sună răspunsul neprietenos.

Robby avea pe limbă un răspuns tot atât de politicos, când făcu o descoperire, care-i stârni cele mai violente bătăi de inimă. Două figuri ciudate, care-i părură cunoscute, se strecurară tiptil din tufişurile de după avion. Restul fu executat în puţine clipite. Două mâini cuprinseră ca un cleşte gâtul omului de la mitralieră, două alte mâini îi răsuciră braţele spre spate; astfel fu tras din avion şi legat.

O veselie năbădăioasă birui pe Robby.

— Hahaha! hohoti el din senin. Asta zic şi eu surpriz ă. Întoarce capul *boy*, şi vezi norocul ce-a dat pe voi!

Banditul, care se ocupa tocmai să scoată metalul din avionul stricat, se răsuci cu o-njurătură, sări jos şi scoase revolverul.

— Nu, nu băiete, aci nu se trage, decât... aşa! spuse Robby trăgându-i un formidabil pumn în bărbie, care ar fi doborât şi un un campion de categorie grea.

— Aşa! tu eşti aranjat şi scos din luptă.

Îi întâmpină cu un salut entuziast pe Chester şi Phipps, care soseau mânând dinainte-le pe prizonierul lor şi legară solid şi pe cel doborât de Robby.

Robby, fireşte, avea toate motivele să fie uimit.

— De unde până unde dv. aici? voi el să ştie. Nu mi-am crezut ochilor când v-am văzut târându-vă din tufi

şuri şi intervenind ca doi voinici sadea ai Vestului s ălbatic.

Profesorul îşi freca puţin cam jenat bărbia ţepoasă. El şi Phipps se înfăţişau tare jerpeliţi.

— Este la mijloc un – ahâm – dacă pot să mă exprim întrucâtva astfel – un simplu hazard. Ocupaţi cu c ăutarea unei anumite grupe de ruine istorice din timpul Aztecilor – zărirăm deodată...

— A, aşa! Şi aţi intervenit imediat. Vă mulţumesc! Vă mulţumesc într-adevăr din toată inima. Drept să vă spun, nici nu v-aş fi atribuit atât curaj. *Nevermind*! Sunteţi fireşte acum oaspeţii mei şi...

— Nu, nu, iartă-ne, timpul nostru este măsurat, declară profesorul, şi...

— Da, şi afară de asta, completă Phipps cu o mutră plângăreaţă, modestia noastră înăscută ne interzice, afară de asta...

Cu un hohot de râs Robby îi bătu pe amândoi pe um ăr.

— Puneţi punct, puneţi punct! Basta cu vorbăria. Nu mi-o luaţi în nume de rău că vă găsesc pe amândoi ni şte originali amuzanţi. Că timpul v-o fi măsurat, merge, mai cred, dar cu modestia înăscută puteţi s-o lăsaţi domol în cazul acesta atât de deosebit. Aşadar refuz orice refuz. Mergeţi cu mine.

— Îmi pare rău, Mr. Bothwell, stărui Phipps şi mai plângăreţ. Nu prea ţin să fiu martor la anumite manifestări de condoleanţe – ahâm – voiam să spun; de felicitări pentru rezultatul expediţiei d-tale. Că uite, tocmai vine Mister Small, amabilul d-tale asociat. Salut ă-l din partea noastră...

Robby simţi nevoia să intre în pământ sau, cel puţin, să şadă jos. Cum însă nu se afla lângă el niciun pietroi sau buştean, el rămase în picioare şi pe gânduri.

„Nişte originali amuzanţi”, îi numise el pe profesor şi pe asistentul său. Bine, bine, asta erau ei, nici vorbă, dar – hm?!

— Ei, nu prostie! Ce-i trecea prin cap? Se pierdu în presupuneri din care nu se alese nimic.

Între timp automobilul se opri. Robby făcea pe ursuzul. Barele fură transbordate în automobil. Cei doi prizonieri trebuiră să urce şi ei, iar după o scurtă percheziţie a avionului „inamic”, porniră cu toţii în plin ă viteză înapoi la Virgin-Mine.

În birou, Robby şi Small luară un interogatoriu sever banditilor. Succes nul. Blestemaţii nu scoteau un cuvânt, rânjeau numai sau chicoteau batjocoritor. Cunoscuţi nu erau nici unuia.

Robby porunci să fie vârâţi într-un beci sigur.

— Suntem încredinţaţi că avem de-a face cu Black Bart, spuse el lui Small. Nu ştiţi nimeni cum arată la faţ ă? Dacă se cunoaşte numele acestui şef de bandă, care operează folosind când vechile metode ale Vestului sălbatic când avionul modern, trebuie să existe şi vreo descriere personală a lui.

— Mai lămurit exprimat – un mandat de arestare cu semnalmente. Aşa ceva din nefericire nu se pomene şte. Cum arată Black Bart nu poate spune niciun om. Da, Bothwell, n-avem încotro. Eu am făcut pân-acum tot ce-am putut. Prinderea lui Black Bart au întreprins-o specialişti mai versaţi ca d-ta sau ca mine. Rezultatul? Ori au renunţat, ori au fost găsit cadavre, ori... au disp ărut fără de urmă.

— Asta dovedeşte numai că până acum Black Bart a fost mai deştept ca adversarii lui. Nu vrea să spuie însă că nu se află alţii şi mai isteti ca el sau care să se poat ă măsura în orice privinţă cu el.

— La cine, de exemplu, te gândeşti?

— Chiar la mine, cu voia d-tale, declară, puţin cam sfidător, Robby. N-am fost niciodată un gogoman. Şi primesc să fac prinsoare cu d-ta că noi o să-l răpunem pe Black Bart.

— Un moment! făcu Small foarte calm. Cine sunt ace şti „noi”?

— Nick, Pott şi eu.

— Pe Nick şi Pott – poţi să-i scoţi din număr.

— De ce? exclamă Robby neliniştit. Ce vrei să spui? Ce ştii despre ei?

— Nimic anume încă. Dar cum sunt trei zile de când au dispărut, se poate presupune că... s-a isprăvit cu ei.

Un moment Robby simţi ca un gol în stomac. Îşi turn ă un coniac, îl dete pe duşcă şi apoi spuse mai întărit:

— Orice aş crede, numai asta nu. Nu, Small, nu-i cunoşti pe prietenii mei şi nimic nu-mi poate zdruncina încrederea în destoinicia lor. La drept vorbind, doi din bandiţi i-am prins, şi cum fac desigur parte din banda lui Black Bart, vom face tot posibilul şi imposibilul ca să le descleştăm gura.

Robby se duse la fereastră. Privea cu ochii peste munţi dar parcă nu-i vedea.

— Ştii ce-mi pare mie suspect în toată afacerea asta? zise el,întorcându-se subit.

— Ei, ce?

— Atacul. Da – nimic altceva. Numai atacul, *old man*! De unde ştiau bandiţii, întâi, că transportam bare? Al doilea, de unde ştiau că transportam o parte cu avionul?

— Răspunsul e lesne de dat. Black Bart are spioni peste tot. Precum ţi-am mai spus-o, el sondează câmpul acţiunilor lui cu toată amănunţimea.

— Asta înseamnă că unul din lucrătorii noştri e un complice al lui.

— Nu vreau să susţin chiar aşa ceva.

— E destul, de-o pildă, să se puie un fir lateral la telefonul nostru, sau vine la mină un călător cu aparenţ ă cinstită, e găzduit şi pune în acest timp întrebări neb ătătoare la ochi. Dacă se întâmplă ceva, şi cauţi pe individ, cum să-l dovedeşti că era spion? Până acum ne-a ocrotit norocul. Acum, luăm noi tot felul de măsuri de precauţie, dar degeaba. Căci sunt încredinţat că acum Black Bart s-a săturat de Virgin-Mine. Aşa cel pu ţin făcea el totdeauna până acum. Atacul fulgerător şi dispariţia fără urmă. Apoi domnea câtăva vreme lini şte, până ce răsărea din nou undeva cu o lovitură, în Utah, în Arizona sau New Mexico. Nu vreau să spun că pretutindeni numai Black Bart e la mijloc, dar multe din aceste prădăciuni se pot pune pe socoteala lui.

— Nu s-ar putea admite că mai multe bande ar lucra, sub conducerea lui?

— Posibil este, dar nu pot să ţi-o spun. Vorbeşte cu şeriful, vorbeşte cu Doolittle şi cu o duzină de alţi oameni – fiecare va susţine altă părere. Multe se păl ăvresc despre Black Bart; ceva exact nimeni nu ştie.

— E o istorie blestemată. Ne învârtim în cerc... mereu în cerc, fără a găsi un drum. Dar un drum trebuie să se poată găsi, pe toţi dracii, dracii din iad!

Robby părăsi camera.

Se duse la cele două avioane. Spera să-i găsească prin preajmă pe Chester şi pe Phipps, dar nici pomeneală de ei pe acolo.

Examina avioanele. Al lui nu mai era de folosit.

— Scumpă experienţă! bombăni el cu ciudă.

Avionul banditului mai era în bună stare. Rezervorul era plin ochi. Motorul porni numaidecât.

Robby nu stătu mult pe gânduri. Se urcă şi făcu un zbor peste Mormon-Mountains. Cu luneta iscodi văile şi

ponoarele, fără să descopere ceva suspect.

Fără a renunţa la orice speranţă, ateriză iar la Virgin-Mine.

— O convingere tot am căpătat, îi spuse el lui Small, anume că bârlogul bandiţilor se află în imediata apropiere.

— Ce te face să crezi?

— Rezervorul era plin ochi, nu făcuse vreun zbor lung. Asta e o dovadă, cred.

— Este, aprobă Small, gânditor. Întrebarea e numai, unde să-l căutăm.

— Şi asta am s-o dibăcesc eu – îmi dau cuvântul!

Înşeuă un cal şi porni călare.

— Şade doar prin vecinătate o fetişcană, frumoasă şi neagră ca un drac. S-o vedem. De ce nu mi-aş proba norocul pe acolo? Mai ştii?

Pe la ceasurile trei Robby ajunse la cabană. În buzunar avea revolverul, cu piedica scoasă. Dar nici urmă nici de jaguar nici de Cassandra Gaynor.

Robby descălecă şi ciocăni în uşă.

Nicio mişcare.

— *Hello*! strigă el, bătând cu pumnul.

— Pe mine mă cauţi? auzi el dintr-o parte, o voce adâncă. Se întoarse încet. Un bărbat cu o statură atletică păşea spre el.

— Aha, ăsta-i Gaynor, îşi spuse Robby. Frumos b ărbat, dar întunecat ca moartea!

Gaynor avea un cap caracteristic şi fascinant. Părul şi barba pana corbului, numai tâmplele uşor ninse.

— Da, răspunse Robby şi se mira în acelaşi timp de sentimentul care-l atrăgea spre omul acesta – spre dv., dacă sunteţi Mister John B. Gaynor.

— Gaynor mă numesc. Ce doriţi?

— Nu ceva anume. Eu sunt Robby Bothwell, noul

coproprietar al Virgin-Mine. Nu doream altceva decât s ă vă fac o vizită de bună vecinătate.

— Sam Bothwell avea un fiu, de care se spunea că s-a prăpădit undeva. D-ta eşti acela?

— Nu, eu sunt un nepot al lui. M-a lăsat moştenitor universal.

Un licăr cald pâlpăi peste faţa cea sumbră. Cu o mi şcare prietenoasă, Gaynor îi întinse mâna.

— Intră. L-am cunoscut pe unchiul d-tale.

Mai mult de un ceas stătură împreună Robby şi Gaynor. Când, seara târziu, se înapoie la Virgin-Mine, îl găsi pe Small într-o dispoziţie foarte agitată. Faţa îi râdea, dădea din mâini.

— Ce-i, Small? râse şi Robby, ce-i cu d-ta? Ţi-ai adus deodată aminte că e ziua naşterii d-tale?

— Ce ziua naşterii? Fleac! Ceva cu mult mai bun, Bothwell! Am dat de-o nouă vână de aur. Ia te uită – ia te uită numai ici!

Întinse lui Robby o bucată de aur cât pumnul.

— Pe toţi sfinţii! Aur-aur adevărat, bâlbâi încurcat Robby. Când s-a întâmplat?

— Acum un ceas. Bothwell, descoperirea asta ne face milionari. Vino şi d-ta jos. Asta trebuie s-o vezi cu ochii!

Robby era nu mai puţin tulburat ca Small. Gaynor şi frumoasa lui fată, cu care, spre mâhnirea lui, nu putuse da ochi, se eclipsară pentru moment din gândurile lui.

Cu paşi lungi, Small păşea dinaintea lui Robby prin galeriile subterane luminate de lămpi electrice, coti într-un gang îngust şi scund şi împinse o uşă.

Aici Robby nu mai fusese încă, aşa că nu se miră de uşa aceea. Se miră abia când îl întâmpină un aer proaspăt, răcoros, când se văzu într-o vale în formă de

cazan, închisă între pereţi stâncoşi până la cer.

Într-un ocol înţărcuit stăteau câteva duzini de cai. Şeile atârnau de bulumaci. La stânga, sub streaşina uriaşă a unei stânci, era o cabană între tufişuri. Şi dinaintea lui se înfipseră zece, douăzeci de vlăjgani, care-l priveau batjocoritori.

Robby îi privi pe rând, şi apoi privi pe Small.

— Aşa stau lucrurile, aşadar! spuse el foarte calm. Fiindcă ţi-a descoperit secretul, de-aceea unchiul meu a trebuit să moară! Şi acum vrei să mă înlături şi pe mine. Tu eşti Black Bart!

* * *

Nick Parker o smuci pe Cassandra spre o văgăună a râpei. Cu o tăietură de cuţit făcu să-i cadă legăturile de la mâini.

În primele clipe era ca uluită. Respira greu. Hein Pott îi puse o ploscă metalică la buze. Ea înghiţi. Îi curse ca foc pe gâtlej. Depărtă plosca, îşi apăsă mâna pe gură şi tuşi.

— D-ta l-ai fabricat sau diavolul, horcăi ea.

Nick râse indulgent.

— Se cunoaşte că nu eşti deprinsă cu o picătură bun ă.

Nick Parker privi coliba. Patru călăreţi sosiseră, alţi şase se apropiau din aceeaşi direcţie! Era o lovitură care-i strica planurile.

De situaţia lui şi de-a însoţitorilor lui nu mai avea rost să se amăgească. Caii le erau aşa de obosiţi că n-ar mai fi putut face două mile. Ai banditilor păreau a fi mai în puteri.

Un zâmbet amar îi svâcni în colţul gurii.

— Banda! Probabil cea adevărată! Şi poftim, Nick, de pune mâna pe ea!

De după colibă se iviră mai mulţi bărbaţi. Vorbeau agitaţi între ei. Nick Parker îşi dădea seama de ce.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să rişte o lovitur ă în forţă. Ascunzătoarea, în care era tupilat cu Pott şi Cassandra, nu era potrivită pentru o apărare. Singura cale rămasă, era fuga.

— *Go on*! scrâşni el şi se furişă printre tufişuri spre fâ şia de iarbă pe care păşteau caii.

Noii veniţi se îmbulzeau gălăgioşi şi în zdrăngănit de pinteni spre colibă.

Cât ai clipi, Nick, Pott şi Cassandra se săltaseră fiecare pe câte-un cal al banditţilor, dând pinteni. Dar se auziră imediat răcnete şi focuri de armă.

În galop turbat, cei trei călăreţi se năpustiră pe colin ă în jos şi pieriră înghiţiţi de tufişuri. Clocotind de furie, tâlharii prinseră caii rămaşi şi porniră năvalnic după fugari.

Ceasuri bune ţinu vânătoarea de oameni prin văi şi ponoare, prin râpi şi prăpăstii, peste dealuri şi munţi. Caii suflau din greu. Clăbucii zburau în fulgi mari din z ăbalele lor.

Bandiţii se despărţiseră. Când Nick, care o luase înaintea tovarăşilor săi cu vreo cincizeci de metri, ajunse pe-o creastă de munte, văzu jos, într-o vâlcea strâmtă, sosind şase călăreţi.

Retragerea tăiată! Încă vreo cinci minute şi bandiţii îi aveau în palmă! Înapoi prin râpi şi într-o crăpătură stâncoasă, ce se căsca prăvălatic. Copitele duduiau, o r ăsfrângere de soare le luă ochii. În josul unui mal în pantă fulgera o apă lucie şi repede – Virgin-River.

Cu ultimele puteri, caii ajunseră la râu. Nick Parker, Pott şi Cassandra înotau alături. Pocniră împuşcături. Gloanţe stropeau jur împrejurul lor în apă. Calul Cassandrei se scufundă deodată ca un bolovan.

Cu respiraţia tăiată, gâfâind,ajunseră pe malul celălalt. Cei doi cai erau atât de sfârşiţi, că se culcară jos, numaidecât. Fugarii aveau mângâierea că nici bandiţilor nu le mergea mai bine.

Cei trei alergară mai departe. Tufişuri dese îi ascundeau de vederea urmăritorilor dar urmele nu putură să şi le şteargă, în graba ce-o aveau. Ca nişte copoi de vânătoare pe urma caldă, tâlharii se ţineau după ei.

— Numai câteva minute, *boys*, şi punem mâna pe ei!

îi înboldea conducătorul lor.

Banditţii îşi lăsară caii pe mal şi se răsfirară în c ăutare. Urmele fugarilor duceau într-un crânguleţ, dar nu mai ieşeau din el dincolo. Când banditţii stabiliseră bine acest lucru, începu să se lase noaptea.

Pe după pădurice se întindea o prerie vălurită de coline.

Banditţii fierbeau de ciudă. Cât pe-aci să se încaiere între ei.

— Linişte, se răsti la ei conducătorul bandei. Vă spun că tot în pădurice sunt ascunşi, măcar că ziceţi că aţi c ăutat după fiecare pom şi în fiecare tufiş. Sus, coroanele arborilor le-aţi cercetat, nătărăilor? Ei, atunci? Sunteţi buni de palavre, de altceva nimic. Sus în copaci şedeau boiereşte şi făceau haz de noi. Acum, pe unde scoatem cămaşa... *Great Lord*, îmi vine să crap de ciudă.

— Ia nu te mai răţoi aşa la noi, îl înfruntă Ned. Vorbe şti mereu de prostia noastră, dar tu unde erai? Nici ţie nu ţi-a trăznit prin cap mai mult ca nouă, să te caţări prin copaci. Apăi dacă e aşa, ţine-ţi gura, măi Jack, că mănânci o scărmăneală de la mine. Ce tot faci pe c ăpitanul?

Când se mai potoli gâlceava, banditţii ţinură sfat. Ajunseră la concluzia ca jumătate din ei să poposească în preerie iar jumătatea cealaltă pe malul râului.

— Şi ţineţi ochii deschişi, aminti Jack fârtaţilor. Ştiţi cu ce diavoli aveţi de-a face. Nick Parker şi Pott sunt doi sticleţi primejdioşi iar pisica de Cassandra e şi ea un pui de drac cu care nu e de glumit.

— Bine, bine, bodogăni Ned, care conducea a doua ceată – tu vezi de tine, că din partea noastră ştiu că n-au să scape.

Plecă cu pâlcul lui pe când ceilalţi se tolăniră pe mal.

Îmbucară câte ceva. Rânduiră străji şi se culcară să doarmă puţin.

Cele două santinele nu erau mai puţin frânte de oboseală; după ce mâncaseră, ochii li se lipeau de somn.

Ceilalţi sforăiau de parcă duceau porcii la jir. Străjile îi pizmuiau, căutau să se ţină treji, mai mişcând, mai vorbind, dar şi asta încetă curând.

— Numai câteva minute, mormăi unul din ei şi se ghemui. Celălalt, mai îndărătnic, se duse la râu şi-şi vârî capul în apă. Tovarăşul ghemuit bolborosi fără să se-ntoarcă: „Bagă de seamă, Johnny – cei trei nu trebuie să ne scape – *Yeah*! căscă el. Nu treb... să... ne... sca...”!

Bărbia îi căzu adânc în piept. Dar numai câteva minute putu dormi aşa. Neliniştea din el îl făcu să tresară şi să sară în sus. Privi buimac, căutând primprejur.

„Johnny! chemă el înăbuşit, cu mâna pe revolver. Johnny! strigă el mai tare, şi mai tare. Unde dracu te duseşi? Nu poţi răspunde? Ori te-a luat Aghiuţă”?

Dar, Johnny nu mai putea răspunde. Nu-l luase Aghiu ţă, ci Nick Parker. Când banditul îşi băgase capu-n apă ca să se mai învioreze, Nick, care de o bucată de vreme observa grupul de pe mal, îl apucă şi-l târî în ap ă. Când acela vru să se zbată, el îl ameţi cu un pumn. Nick
Se lăsă dus puţin de cursul apei şi-l trase apoi pe omul buimăcit la mal.

— Pe unul îl avem, vasăzică, spuse el mulţumit, legând cu o curea subţire mâinile banditului la spate.

Hein Pott se aplecă peste prizonier.

— Un băieţandru, încă. Sper că va vorbi.

— O să trebuiască, declară Nick Parker scurt.

Ce-or fi gândind ceilalţi?

— Nu ştiu şi puţin îmi pasă. Principalul e, să mă ducă acolo unde vreau eu: – la bârlogul lor.

— Pe tine?! spuse rar Pott.

— Da, pe mine! replică Nick Parker. Tu o duci pe Cassandra acasă, ca să-şi poată elibera jaguarul... şi după asta nu mai aveţi alta de făcut decât să vă tineţi ascunşi.

— Hm, şi ăsta de-aici? Pott arătă spre prizonier.

— Pe ăsta îl iau cu mine. Am nevoie de el.

Alunecară, cu prizonierul legat, în apă şi înotară la malul celălalt.

Bandiţii se treziseră. Alergau pe ţărm, de colo colo, apoi se adunară buluc şi zarva lor furioasă se auzea până la ei.

Hein chicoti.

— Lasă să se ia de păr. Cu cât îşi pierd mai mult min ţile, cu atât mai bine pentru noi.

— Nici vorbă, aprobă Parker. Noi rămânem aici până la ziuă. Nu-mi prea vine a crede ca bandiţilor să le dea prin cap să ne caute de partea asta a râului. Rămâne deci cum am spus. Tu o duci pe Miss Gaynor acasă şi te uneşti cu Chester şi Phipps.

— Cum, cum? se miră Cassandra Chester şi Phipps? Aşadar tot nu m-am înşelat. Am bănuit ceva când Phipps a folosit expresia „pif-paf-ul” în loc de revolver. Un om de ştiinţă vorbeşte altfel. Cine se ascunde sub masca acestor excentrici comici? Nişte gangsteri sau ni şte agenţi federali? Cam tot un drac; unii şi alţii sunt la fel de periculoşi.

— Agenţi federali, spus Nick, grav. Ei sunt cei mai capabili oameni ai noştri, care sub masca de învăţaţi stângaci, caraghioşi şi ageamii, au adus o sumă de gangsteri pe scaunul electric. Acum ne-am luat

împreună însărcinarea să tăiem ghearele lui Black Bart. Un prim succes am şi dobândit – prizonierul de faţă.

— Şi dacă acesta nu-şi descleştează fălcile? obiectă Hein Pott.

— Nu-i nimic. Mai sunt alţii zece, pe care n-am să-i slăbesc.

— Ascultă, Nick, fie, am s-o duc pe Miss Gaynor la ea acasă şi, dacă vrei, şi la Chester şi Phipps, dar nu mă lasă obrazul şi inima să te las singur. Avem de-a face cu nişte derbedei hotărâţi la orice, şi care n-au să stea în cumpănă să te umple cu plumbi, cum vor pune mâna pe tine.

— Şi eu sunt un derbedeu hotărât la orice. Deci rămâne cum am spus. Poate ar fi de folos să-l prevenim şi pe Gaynor.

Cassandra privi neliniştită departe peste apă.

— Aş vrea din toată inima, dar nu pot. Tata este în munţi. A avut norocul să descopere un teren aurifer, o bonanza bogată. Bandiţii au prins de veste... şi-l caută cu turbare. De aceea m-au răpit. Dar eu nu le puteam trăda nimic şi nici n-aş fi făcut-o, chiar dacă mi-ar fi fost cunoscută poziţia bonanzei. Ar fi pare-se, pe undeva pe la Spirit-Rock, dar acesta e atât de mare şi de plin de râpe, prăpăstii şi văgăuni, că ai putea să cauţi pe-acolo săptămâni întregi.

— În asemenea împrejurări nu-i atunci, fireşte, de făcut nimic. Culcaţi-vă puţin. Un ceas-două, mai avem vreme.

Nici Cassandra nici Pott nu-i urmară sfatul. Când se crăpă de ziuă, porniră. Hein Pott nu plecă bucuros. I se vedea pe faţă că era îngrijorat.

Nick Parker se găsea acum singur, cu captivul lui, care adormise şi sforăia. Nick îl privi cumpănind şi apoi

îl lovi cu piciorul. Banditul tresări şi clipi des privindu-l.

— Ha – ce-i? făcu el buimac.

Nick Parker sta înalt şi crăcănat înaintea lui, cu mâinile pe revolvere.

— Cred, că te-ai desmeticit destul ca să-mi răspunzi la o întrebare. Dar să nu umbli cu minciuni!

— Îmi închipui ce întrebare e aceea. Du-te la dracu!

— Mai întâi tu, băiete. Ciuleşte bine urechile. Eşti un bandit. Dacă ai sau nu vieţi omeneşti pe suflet, nu ştiu; va stabili asta justiţia. Dar un lucru e limpede, că-ţi este asigurată o sumă bună de ani de ocnă. Dacă ne ajuţi, ai putea fi achitat.

Banditul făcu o strâmbătură dispreţuitoare.

— Du-te de te spânzură, copoiul dracului!

— Cum vrei, întâmpină Nick Parker cu răceală. Eu ţi-am dat o şansă. Ai refuzat-o. Şi acum băiete...

— Te-ai ars, sticlete blestemat! strigă un glas batjocoritor, în dosul lui. Sus mâinile, zbirule, că-ţi descarc un cartuş în ceafă!

Nick ridică agale mâinile şi se întoarse. Era Jack. Curgea apă de pe el. Ură nestăpânită şi sete de omor i se citeau pe chip şi-i scăpărau din ochi.

— Câine mă, izbucni el, bestie afurisită. Ai prins pe unul de-ai noştri şi voiai să-l momeşti să pălăvrească ce vrei tu, ca un papagal. Te-ai ars, te-ai fript, s-a ispr ăvit cu tine!

Scuipa fiere şi venin, făcea spume la gură şi nu mai putea de beţia triumfului.

Nick nu clinti o sprânceană.

Când Jack făcu o pauză, ca să mai răsufle, el spuse rece:

— Ai comis numai o mare greşală, *old fellow*!

Banditul făcu o mişcare de surprindere...

— O greşeală? Cu ce?

— Da, o greşeală care te va duce pe scaunul electric. Pentru un om în situaţia ta e totdeauna bine să rostească o duzină de vorbe mai puţin, decât una m ăcar prea mult. Şi tu ai flecărit o carte întreagă. Tu ai venit singur, asta am băgat-o de seamă. Dar prietenul meu e acum în spatele tău. Iacătă-l!

— Nu-l crede, Jack! Minciuni! strigă prizonierul, recunoscând repede şiretenia.

Prea târziu! Numai o jumătate de clipă Jack îl slăbise din ochi pe Nick şi glontele se şi înfipse în pieptul westmanului.

Nick Parker nu se mai sinchisi de prizonier. Alarmaţi de împuşcătură şi de tăcerea ce urmă, bandiţii se adunară la mal şi, după o scurtă consfătuire, se hotărâră să treacă apa.

Parker zâmbi. N-au decât să vină. Aici era în joc ceva mai mult decât numai viaţa unui om.

Din nou reluară bandiţii urmărirea. Urmărire lungă, plină de peripeţii, viclenii şi acte de nebună îndrăzneală. Două zile întregi îl hărţuiră pe Nick prin munţi. Două zile întregi scăpă într-una din toate laţurile şi cursele ce-i întinseseră. Atunci se lăsară păgubaşi.

În seara zilei a treia, Nick Parker se strecură printr-un defileu îngust, care era mai mult o lungă crăpătură între
stânci, distruse dispozitivele electrice de alarmă, de care dădu acolo, şi privi de-odată într-o vale în formă de cazan, închisă între stânci până la cer. Într-un ocol înţărcuit, stăteau cai. Şeile atârnau de bulumacii îngr ădirii. Spre partea dreaptă lucea lumină, se mişcau oameni, răsunau glasuri agitate.

Poliţistul se furişă tiptil printre umbrele care-l acopereau. Înapoia lui foşneau tiptil frunzele, apoi se f

ăcu iar tăcere.

În faţa micii cabane, banditii stăteau în cerc în jurul lui Small şi al lui Robby.

— Well, spunea tocmai Small, admit că sunt Black Bart şi că m-am descotorosit de unchiul tău pentru că prinsese bănuială. Şi tu începeai să fii primejdios, de aceea am să te trimit pe lumea cealaltă, înainte de-a apuca să-ţi îndeplineşti ameninţările. Afacerea e simpl ă. Am să aranjez aşa lucrurile, ca să pară că ai fost omorât pe drumul între cabana lui Gaynor şi mină.

— De ce nu spui mai bine asasinat? Cuvântul e mai la locul lui, îl ironiză Robby.

— Dacă ţi-e mai plăcut, mă pot exprima şi aşa; pentru situaţia d-tale n-are nicio însemnătate. Ţi-am l ăsat un răgaz de graţie de patru ceasuri. Pe sus totul e liniştit. Niciun suflet de om nu ştie ce se petrece aici.

— Nick Parker?

— Mort.

— Nu-i adevărat! scrâşni Robby.

— Întreabă băieţii. Au să ţi-o adeverească şi ei!

— Bandiţii tăi sunt nişte mincinoşi tot atât de mişei ca şi tine. Băieţii d-tale – lucrătorii d-tale! *By Jove* o viaţ ă nebunească şi de necrezut! Ziua lucrează în mină, noaptea o parte din ei pleacă în tâlhării şi prădăciuni, şi nici dracu nu-i bănuieşte! Nu găseşti, Small, că faci un joc primejdios de cutezător? Dă-i înainte! Şi pielea vulpoiului cel mai viclean ajunge în putina cu argăseal ă, şi niciun Black Bart nu scapă de scaunul electric! Gândul acesta mă mai răcoreşte, îmi pricinueşte o mare plăcere. Bucuros nu sunt că mor. Asta o recunosc fără fasoane. Dar moartea aproape mă înveseleşte, c ăci ştiu că ai să mă urmezi curând. Well, cinstiţi auditori, mai mult nu am ce vă spune. Isprăviţi-o cu mine!

Small făcu semn unui bandit. Acesta scoase revolverul.

Nick Parker şi-l ţinea pe al său în mână, gata să trag ă. Un foc îi ţâşni din gura ţevii. Horcăind, banditul se pr ăbuşi cu faţa la pământ.

Împuşcături fulgerau orbeşte prin bezna. Porniră a r ăpăi mitralierele. Se stârni panică.

— Trădare-trădare! răcneau voci răguşite de spaim ă. Suntem înconjuraţi!

Banditţii alergau în zig-zag, ca şobolanii otrăviţi. În fugă nebună se îmbulzeau spre intrarea către mină. Fură întâmpinaţi şi de aici cu împuşcături.

Robby, cu prezenţă de spirit, se trânti la pământ ca s ă nu fie nimerit de încrucişarea de gloanţe. Nick Parker, care nu-şi luase ochii de pe el, îl târî într-un tufi ş şi-i tăie curelele ce-i legau mâinile.

— Nick, frate Nick! mormăi Robby, strângându-i mâinile. *By Jove*, de data asta era cât p-aci să plec dup ă unchiu-meu Sam!

— Cât p-aci! zâmbi Nick.

Robby respiră odată, larg şi liber.

Şi acum, parcă nimic nu s-a-ntâmplat, râse el, din nou şugubăţ şi pus pe glume. Bun vânat ai pus la fiert, în cazanul ăsta. E destul de mare. Dar bine, câţi vân ători sunteţi la adică.

— Numai vreo două duzini; i-am ascuns în umbră, pregătindu-se să sară, la momentul potrivit. Mina e ocupată şi tot aşa şi ieşirea de-aici. S-a isprăvit cu splendoarea lui Black Bart. Întâia lui greşeală a fost atacul diligenţei, cea de a doua călcarea minei, în ziua următoare. Printr-asta gândea să te sperie şi să te facă să te lipseşti şi să-ţi iei tălpăşiţa, lăsându-i terenul liber. Ar fi izbutit dacă avea de-a face cu vreun june or ăşean ofticos. Dar, din nenorocire pentru el, a dat de z

ănatecul de Robby.

Când miji de ziuă, lupta era sfârşită, ultimii bandiţi, care se ascunseseră prin găuri de şerpi, fuseseră scociorâţi, prinşi şi ferecaţi. Small, mai bine zis Black Bart era mort – o misterioasă şi aventuroasă dublă existenţă îşi găsise sfârşit!

Presa americană, în reportaje senzaţionale, îi încărca de laude pe stârpitorii uneia din cel mai periculoase bande de gangsteri ai Vestului. Fotografiile lui Nick Parker şi Hein Pott, ale lui Chester şi Phipps, apăreau pe prima pagină, împreună cu a lui Robby Bothwell, cuprins şi el în gloria prietenilor săi.

Şi deoarece orice adevărat roman american trebuie s ă-şi aibă un *happy end* (sfârşit fericit), va căpăta şi acesta unul.

Robby făcu cunoştinţă cu Cassandra, şi acum cel mai vestit „zdrobitor de inimi” al New Yorkului şi-o pierdu el însuşi pe a sa. Fu un amor fulgerător, de ambele părţi. Totuşi Cassandra rămase cam sălbatică şi rezervată, până ce într-o zi îi mărturisi, ce anume îl alungase în singurătate pe taică-său. Fratele ei, care studia la Chicago, tânăr cu înalte însuşiri, îndreptăţind orice speranţe, încăpuse în societate proastă, căzuse tot mai adânc şi, de curând, murise în temniţă. Nenorocirea asta făcuse din Gaynor un om amărât şi întunecat, care nu se mai încredea în nimeni şi nu-şi mai putea g ăsi bucurie în viaţă. Mângâierea lui în tot greul acestor ani era Cassandra.

Robby nu spuse nimic. O luă în braţe, răsturnă capul sălbaticei pe spate şi o sărută, o sărută…

SFÂRŞIT

Coperta originala:
Editura “ZIARUL” SAR

